

NOVÝ ROMÁN AUTORA
BESTSELLEROVÉ TRILOGIE
GABRIELOVO INFERNO

SYLVAIN
REYNARD

MUŽ
V ČERNÉM

Muž v černém

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Sylvain Reynard

Muž v černém – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SYLVAIN
REYNARD

MUŽ
V ČERNÉM

Copyright © 2017 by Sylvain Reynard
Translation © Hana Netušilová, 2019
Translation © Kristýna Vítková, 2019
Cover image © conrado, FCG/Shutterstock.com
© NAKLADATESLTVÍ XYZ, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7597-427-3
ISBN e-knihy 978-80-7597-467-9 (1. zveřejnění, 2019)

Prolog

*Muzeum nadace rodiny Cassirerových
Cologne, Švýcarsko
prosinec 2007*

„Přestaň mě peskovat,“ obořila se kurátorka muzea a usmála se do mikrofonu své handsfree. „Už jsem skoro hotová.“

Když očima přelétla svůj pracovní stůl pokrytý složkami, přinutila se nezasténat. V kanceláři bylo přítmí, osvětlovala ji pouze staromódní zelená stolní lampa. Takhle to však měla ráda. Ze zářivek ji bolela hlava.

„Jedu pro tebe.“ I ve sluchátku poznala, že je její mladší bratr podrážděný. „Čekáme už hodinu.“

„My?“ Veškeré myšlenky na složky a jejich obsah se vypařily. Kurátorka se narovнала v křesle, jak jeden obratel po druhém zpozorněly.

Její bratr se na chvíli odmlčel. Měla pocit, že zaslechla zvuk kroků. Nejspíš se přesouval někam do soukromí. „Je tu někdo, s kým bych tě rád seznámil.“

Kurátorka se ušklíbla. „Ty sis přivedl někoho domů? A představil jsi ji mámě a tátovi?“

„Ano. A tobě bych ji představil také, kdybys dorazila domů tak, jak jsi řekla,“ pronesl rozmrzele. „Je zapnutý alarm?“

„Po zavírací době ho vždycky zapínám. Je tady Thierry a obchází to kolem.“ Znovu se podívala na pracovní desku stolu. „Jakmile zavěším, budu na cestě.“

„Uvidíme se brzy. Jed’ opatrně.“

Když to pokládala, zaznamenala v bratrových slovech úsměv a uchechtla se. Pracoval v Londýně, zatímco ona se starala o jejich rodinnou sbírku umění v Cologny. Očividně potkal někoho výjimečného.

Měla z něj radost.

Uklidila si stůl a srovnala složky do tří úhledných hromádek. Zavolala Thierryemu, jejich hlídači, a požádala ho, jestli by ji nemohl doprovodit ven k autu.

S posledním pohledem na pracovní stůl se natáhla pro kabát a popadla kabelku. O deset minut později se podívala na hodinky. Thierry stále nedorazil.

Znovu vytočila jeho číslo, ale nezvedl to.

Plně si vědoma faktu, že její bratr a jeho očividně vážná známost na ni stále čekají, zhasla stolní lampu a vyšla ze dveří. Po Thierryem stále ani stopy.

Zkontrolovala kliku, aby se ujistila, že je zamčeno, a vykročila do tmavé chodby. Kvůli ochraně sbírek bylo v muzeu vždycky jen tlumené světlo. Jednotlivé kusy měly během otvíracích hodin své vlastní, speciální osvětlení, ale jinak byly ponechávány ve tmě.

„Spěte sladce, staří přátelé,“ zamumlala, když procházela kolem jednoho z výstavních sálů.

Přitáhla si kabát k tělu, posunula kabelku na rameno a podpatky jí klapaly po naleštěné podlaze. Když se blížila k hlavnímu sálu, vytáhla si zpod límce dlouhé rudé vlasy.

Její pozornost upoutalo cosi v periferním vidění. Polekaně otočila hlavu.

Černou tmou v hale proťaly kužely bílých světél. Dokázala rozeznat siluety postav – některé držely baterky, zatímco jiné strhávaly umělecká díla ze zdí.

Všichni na sobě měli tmavé oblečení a na hlavách lyžařské kukly. Jeden z paprsků světla se zaleskl na ostrí nože zrovna ve chvíli, kdy jím vetřelec vyřezával obraz z rámu a nenapravitelně ho tak poničil.

Kurátorka nad tím krveprolitím vykřikla a sotva ten zvuk opustil její rty, přitiskla si dlaně na pusu. Jedna z postav se otočila a posvětila jí baterkou přímo do očí.

Oslepená vrávorala pozpátku pryč.

Ozval se dusot nohou, jak se za ní jeden z vetřelců rozběhl. Usilovně se snažila znovu získat rovnováhu a dala se na útěk.

Popadl ji za vlasy a s trhnutím přitáhl k sobě.

„Ne!“ Upustila kabelku, rozhodila ruce do stran a snažila se osvobodit. Zaječela a pokusila se ho nabrat loktem do žeber.

Vyhnul se jí a praštil ji baterkou. Nepřestávala křičet a zmítat se ze strany na stranu, zatímco mu zatínala nehty do paží.

Znovu zvedl baterku a tentokrát mířil přesně na hlavu.

Ruce i tělo jí ochably. Cítila, jak padá na zem.

Všechno zčernalo.

1. kapitola

Paříž, Francie

Současnost

Před hotelem Victoire na nádherné avenue George V. nedaleko Champs-Élysées vystoupil z limuzíny muž v černém obleku.

Na očích měl tmavé brýle. Rozhlédl se kolem, zapnul si sako a teprve potom vyrazil v doprovodu své ochranky dovnitř. Ve chvíli kdy prošel vchodovými dveřmi, mu začal zvonit telefon. Sundal si brýle a podíval se na displej. Zastavil v půli kroku, stejně jako jeho bodyguard.

Muž přejel palcem po obrazovce a prohlédl si sérii fotografií. Výraz mu potemněl. Zapíchl prst do klávesnice a přiložil si telefon k uchu.

„Zmrazte Silke všechny účty a vyměňte zámky u jejího bytu,“ pronesl tichým, rozhodným tónem v němčině. „Ne, neříkejte jí to. Porušila naši dohodu tím nejnehoráznějším způsobem. Ví, co udělala.“

Muž ukončil hovor a znovu vykročil k recepčnímu pultu. Pohyboval se s jistou dávkou lehkosti a rozhodnosti, až se za ním otáčely všechny hlavy – téměř připomínal profesionálního sportovce.

Byl velmi vysoký, s tmavými vlasy i tmavýma očima a štíhlou atletickou postavou. S výjimkou jediného nedostatku by se dal označit za atraktivního, dokonce krásného.

Céline, jedna z recepčních, se na něj široce usmála. „Vítejte zpět v hotelu Victoire, monsieur Breckman,“ pronesla francouzsky a dávala si pozor, aby se mu dívala přímo do očí. „Připravili jsme vám vaše obvyklé apartmá.“ Muž přikývl.

Céline letmo pohlédla za něj a všimla si statného bodyguarda. „Mademoiselle Rainierová se připojí později?“

„Mademoiselle Rainierová nedorazí.“ Host ji probodával pohledem. „Škrtněte její jméno z rezervace.“

Otočil se a jeho ručně šité kožené boty klapaly po mramorové podlaze, když kráčet ke stolu hotelového osobního asistenta – concierge. Recepční na něj ohromeně zírala.

Usadil se do složitě vyřezávané židle a přejel prstem po displeji mobilu. „Potřebuji mluvit s Marcelem.“

„Je mi líto, Marcel zde dnes není,“ odpověděla concierge. „Jmenuji se Acacia. Mohu vám pomoci?“

Muž zvedl tmavé oči a podíval se na ni. Nebyl potěšený. „Včera jsem s Marcelem mluvil. Měl mi domluvit schůzku.“

„Jistě. A vaše jméno?“

Muž si netrpělivě odfrkl. „Pierre Breckman.“

Žena se obrátila k notebooku, stiskla několik kláves a tčkala očima po obrazovce. „Je mi líto, monsieur Breckman. Ve vašich záznamech žádná schůzka není. Přál byste si, abych vám zarezervovala jeden z našich salonků?“

„Ne, přál bych si, abyste mi zavolala Marcela.“ Zíral na ni s narůstajícím nepřátelstvím.

Acaciin pohled zabloudil k levé straně jeho tváře.

Po tváři se mu táhla až k ústům dlouhá jizva. Proti jeho opálené pokožce bělostně zářila a byla velmi hluboká, jako by se někdo pokoušel rozetnout jeho obličej na dvě části. Ve všech ostatních ohledech to byl velmi elegantní muž, což způsobovalo, že jizva mnohem více přitahovala nechtěnou pozornost.

Přimhouřil oči. „Najděte Marcela. Hned.“

Acacia sebou trhla a instinktivně si zajela rukou do kudrnatých vlasů. Omluvně se na něj podívala. „Promiňte.“

Muž se naklonil dopředu. „Podívejte se na moje hotelové účty. Jsem si jistý, že se vám nebudou zdát nijak odpudivé.“

Acacia se podívala za jeho rameno na bodyguarda stojícího vedle stolu. Byl dokonce ještě vyšší než monsieur Breckman, měřil bez mála dva metry a mohl vážit tak sto dvacet kilogramů. Měl úplně oholenou hlavu a světle modré oči.

Znovu se zadívala na obrazovku notebooku. „Marcel vám zarezervoval na osmou hodinu večerní váš obvyklý stůl v Guy Savoy. Budete potřebovat vůz?“

„Ne.“ Muž se opřel v židli. A jako kdyby jí chtěl oplatit její zvědavost, nestydatě si prohlížel její inteligentní oříškové oči, dokonalou tmavou pokožku a černé, na mikádo střižené kudrnaté vlasy. Zkroutil horní ret. „Marcel mi tvrdil, že tu dnes bude.“

„Ano, monsieur. Zavolali mě místo něj.“

„Proč?“

„Jsem členkou Les Clefs d'Or.“ Prsty si přejela po elegantním šátku kolem krku a dotkla se zlatých klíčů na klopě. „Marcel je můj služebně starší kolega, ale můžu vám pomoci, s čímkoliv si budete přát.“

„Nepotřebuji vaši pomoc. Já *potřebuji* Marcela.“ Muž v rychlém staccatu poklepal na displej mobilu. Jeho hovor spadl do hlasové schránky. „Nezvedá telefon. Zavolejte mu domů.“

„Obávám se, že Marcel je v tuto chvíli nezastizitelný,“ pronesla Acacia napjatým hlasem. Snažila se skrýt svoji nervozitu tím, že se znovu zadívala do počítače. „Zajistil vám na pokoj šampaňské a ovoce a zmínil se o vaší alergii na jahody. Mohu vám na zítra objednat vaši obvyklou snídani?“

„Já se vás zeptám na Marcela a vy odpovídáte jahodami.“ Hostovo obočí se vztekle stáhlo k sobě. „Odjel Marcel ze země?“

Acacia zmateně zvedla oči. „Ne, monsieur.“

„Je mrtvý?“

„Rozhodně ne!“

„Takže pokud Marcel neopustil tuto zemi a není mrtvý, proč tady není?“

Acacia se přinutila k úsměvu. „Monsieur Breckman, velmi ráda vám–“

Muž se prudce postavil a obrátil se k Céline u recepčního pultu. „Řekněte manažerovi, ať najde Marcela a pošle ho do mého apartmá. Zdá se, že tato concierge má problém splnit ten nejjednodušší požadavek. Požádal jsem ji nejméně čtyřikrát, aby mi Marcela zavolala, a ona mi odmítla pomoci.“

Muž vykročil s bodyguardem k výtahům a jeho vzteklé kroky se rozléhaly halou.

Céline věnovala Acacii uštěpačný pohled.

Acacia se zvedla od stolu a snažila se skrýt svoji nervozitu. Se zaťatými zuby sledovala, jak Céline vytočila manažerovo číslo a přetlumočila hostova slova. Paul, druhý recepční, se ani nepokoušel skrývat, že jejich konverzaci pobaveně poslouchá.

Byla hotelovou concierge ve Victoire teprve pár měsíců. Tvrdě pracovala na tom, aby poskytovala výjimečné služby, aniž by přitahovala přílišnou pozornost, skrývala se za modrou uniformu a pracovní stůl. Většina hostů se k ní chovala jako ke kusu nábytku; s nevšímavou a bezpečnou lhostejností. Monsieur Breckman byl v hotelu méně než patnáct minut a už z ní udělal předmět zájmu.

Upravila si modré sako, posadila se a ignorovala své kolegy. Pracovala na vyšší pozici než oni, ale vždy se k nim chovala s respektem.

A oni si teď až příliš užívali její ponížení.

Obrátila se čelem k manažerově kanceláři a obrnila se před jeho příchodem. Věděla, že má problém. Jenom netušila, jak velký.

2. kapitola

Acacia sledovala Jacquese Roye, hotelového manažera, jak těžkými a zlověstnými kroky kráčí k jejímu stolu. Měl na sobě drahý modrý oblek a kašmírovou kravatu, která ostře kontrastovala se sytě fialovou košilí.

Pomyslela si, že připomíná borůvku.

Monsieur Roy nepromluvil, dokud nebyl dost blízko a nebyl si jistý, že nepřitáhne pozornost ostatních hostů. „Co se stalo s monsieur Breckmanem?“

Acacia se zvedla od stolu. Na svých pěticentimetrových podpatcích měřila sto osmdesát centimetrů a na svého o dvacet centimetrů menšího vedoucího shlížela seshora. „Neoblomně se dožadoval, že chce mluvit s Marcelem. Když jsem mu vysvětlila, že Marcel není k dispozici, nařídil Céline, aby se spojila s vámi.“

V rysech monsieur Roye se zračily obavy. „Vysvětlila jste mu, že Marcel je v nemocnici?“

„Ne, monsieur. Instruoval jste nás, že nemáme odpovídat na nepříjemné otázky ohledně místa jeho pobytu.“

Manažer si odfrkl. „Oceňuji vaši diskrétnost, ale nic není nepříjemnější než rozladěný *velmi významný host*. Měla jste mu říct, že měl Marcel nehodu.“

Spolkla vulgární odpověď. „Ano, monsieur.“

Manažer si narovnal rudou růži na klopě. „S monsieur Breckmanem si promluvíme. Omluvíte se mu a přesvědčíte ho, že mu dokážete poskytnout stejnou úroveň služeb jako Marcel. A ujistěte se, že budete ignorovat jeho jizvu.“

Hlasitě polkla. *Příliš pozdě*, pomyslela si.

Monsieur Roy se narovnal do plné výšky. „Tohle je podruhé, kdy jste měla nějaký konflikt s jedním z našich významných hostů. Vkládám ve vás velké naděje, Acacie, ale pokud to takhle půjde dál, ve Victoire nebudete moci zůstat.“

Manažer odkráčel jako nějaký nadutý páv, zatímco ona se usilovně snažila nevypustit žádnou ze svých oblíbených brazilských nadávek.

Poté co monsieur Roy navštívil střešní apartmá, vrátil se k jejímu pracovnímu stolu a doprovodil Acacii nahoru. Připadala si jako kriminálník čekající na rozsudek.

Monsieur Breckman měl zarezervovány jedny z nejlepších pokojů v hotelu. Součástí apartmá byla i terasa s tři sta šedesátistupňovým výhledem na Paříž. Při setmění jste mohli relaxovat venku a sledovat rozsvěcení Eiffelovy věže.

Dveře otevřel obrovský a plešatý Breckmanův bodyguard. V pozadí byl slyšet hostův vášnivý hovor. „Přišli jsme o našeho prostředníka. Nahraďte ho a najděte jiného kupce. Nebudu riskovat –“

Bodyguard bez jediného slova přibouchl monsieur Royovi dveře před nosem.

Manažer si protřel oči. Zhluboka se nadechl a znovu zaklepal.

O chvíli později bodyguard znovu otevřel dveře. Monsieur Breckman stál vedle něj a rozladěně ho přes špičku nosu pozoroval. „Ano?“

„Přeje si s vámi mluvit naše concierge.“ Manažer se na ni koutkem oka podíval.

Acacia pevně sevřela kožené desky, které držela v rukách. „Omlouvám se, že jsem vám neobjasnila Marcelovu situaci, monsieur.“

Host se zamračil. „Jeho hospitalizace není státním tajemstvím.“

Acacia zvedla bradu. „Nechtěla jsem vám přidělovat obavy.“

„Informace o Marcelově napadení mohou být pro bezpečnost vašich hostů zcela zásadní. Pro *mou* bezpečnost, mademoiselle.“

„Omlouvám se,“ zopakovala.

Muž si s nechutí prohlédl o dost nižšího manažera. „A co vy, Jacquesi? Proč nebyla má ochranka upozorněna, že Marcel byl napaden pouhých pár kroků od hotelu? Měl jsem o tom být informován ještě před svým příjezdem.“

Manažer vypadal zaskočeně. Zvedl ruce ve smířlivém gestu. „Chceme, abyste měl všechny potřebné informace. Ale jak už zmínila Acacia, nechtěli jsme vás znepokojovat.“

„Jistěže ne, bylo by to špatné pro obchod. Mohl bych se rozhodnout ubytovat v Ritzu.“ Breckman věnoval manažerovi vypočítavý pohled. „Takže jste mademoiselle přivedl sem nahoru, aby se omluvila za vaše rozhodnutí?“

„Monsieur,“ vstoupila do toho, „teď, když už víte o Marcelově situaci, doufám, že mi dovolíte být vám během vaší návštěvy k službám.“

Host se na ni zadíval.

„Máte kuráž.“ Obrátil se zpět k manažerovi. „Větší než vy.“

Manažer začal něco koktat, ale monsieur Breckman ho přerušil a kývl na Acacii. „Máte moji pozornost, mademoiselle.“

„Vystudovala jsem univerzitu v Sorbonně a mluvím šesti jazyky. Mám kontakty po celém městě a jsem hrdá na všechny dveře, které mohu svým hostům otevřít. Jak už jsem se zmínila dole, jsem členkou Les Clefs d'Or.“

Mužův výraz byl najednou o něco méně strohý. „Sorbonnu?“

„Ano, monsieur.“ Acacia odolala pokušení podívat se na jeho jizvu.

Host si ji upřeně prohlížel. „Možná by tu bylo něco, s čím byste mi mohla pomoci.“

„Výborně.“ Manažer napřáhl k hostovi ruku a společně si potřásl. „Vítejte zpět v hotelu Victoire.“

Manažer věnoval Acacii ostrý pohled a odkolébal se chodbou pryč.

Monsieur Breckman zůstal stát vedle svého bodyguarda. Neudělal nic, aby ji pozval dovnitř nebo propustil.

„Jak vám mohu pomoci?“ zeptala se Acacia.

Muž anglicky oslovil svého bodyguarda. Měl oxfordský přízvuk. „V pořádku, Ricku. Pochybuju, že by nás mademoiselle ohrozila.“

Rick otevřel dveře dokořán a dovolil Acacii vejít. Poté co za ní zavřel, postavil se stranou mezi ni a svého zaměstnavatele.

Ten se prudce otočil a odkráčel pryč.

Sledovala ho pohledem. Jeho neuspěchané tempo a rozložitá ramena vyzařovaly sebedůvěru a rozhodnost. Když jí zmizel z dohledu, přesunula pozornost k bodyguardovi.

Rick jí nenabídl kromě prázdného pohledu žádné vysvětlení. Acacia položila ruku na kliku s úmyslem odtud co nejrychleji utéct.

Chodbou se rozlehl hlas monsieur Breckmana. „Ricku, doprovod mademoiselle Santos do obývacího pokoje.“

Acacia sebou překvapením trhla, netušila, že host zná její příjmení. Monsieur Roy ho rozhodně nezmínil.

Rick trhl bradou ve směru, kterým zmizel jeho šéf.

Plná obav došla do obývacího pokoje. Neměla ani tušení, co host příště řekne nebo udělá.

Obývací pokoj ve střešním apartmá byl zařízen elegantním zlatým a světle modrým brokátlem se slonovinově bílými závěsy a impozantním nábytkem. Na různých místech stály umně naaranžované kytice z čerstvých květin a na stolku před pohovkou ležely povýšeně rozprostřené umělecké svazky.

Monsieur Breckman stál u baru – dobře zásobeného starožitného kabinetu. Krátce si s Rickem šeptem vyměnil pár slov a ten poté zmizel v přilehlé zimní zahradě a nechal za sebou pootevřené dveře.

Rickův odchod přitáhl Acaciinu pozornost ke stěně z oken, jejíž záclony byly nyní rozhrnuté do stran. Měla výhled na celou impozantní terasu a za ní na Eiffelovu věž.

Acacia si zastrčila svoje kožené desky pod paži. Uvažovala, jak monsieur Breckman zjistil pravý důvod Marcelovy absence. *Must mít kontakty na policejní prefektuře.*

Host vložil do vysoké sklenice pár kostek ledu. Nalil si z láhve vodku Grey Goose a zamíchal ji, než přidal tonik a plátek citronu.

Zvedl sklenici ke rtům a pozastavil se, když jeho pohled přitáhlo elegantní zrcadlo visící na stěně nad barem.

Acacia sledovala, jak se muž nepatrně přesunul, aby neviděl na svou jizvu.

Sklopila pohled k zemi. Cítila se trapně, že byla svědkem tak intimní chvíle.

„Rozhodl jsem se posílit svoji ochranku,“ oznámil. „Až dorazí, rád bych, abyste je doprovodili sem nahoru. A od této chvíle budu využívat zadní východ hotelu.“

„Samozřejmě,“ odvětila. „Předpokládám, že budou chtít být v kontaktu s našimi bezpečnostními experty. Mohu domluvit schůzku.“

„To rozhodně ne. V případě Marcela selhali.“

Acacia se naježila. „Ujišťuji vás, že jsme všichni velice znepokojeni tím, co se stalo. Vedení už celou situaci řeší.“

„Odpusťte mi, ale nevěřím jim.“ Muž se opřel o bar, zády k zrcadlu. „Jsem zvědavý. Kdy jste se o tom přepadení dozvěděla?“

Zaváhala.

Muž pozvedl jedno obočí.

Ztěžka polkla. „Včera večer. Monsieur Roy mi volal domů.“

„Měl Marcel nějaké nepřátele? Zhrzenou milenkou? Někoho, kdo by si přál mu ublížit?“

„Nejsem obeznámena s jeho osobním životem. Někteří z našich hostů jsou... nároční.“ Acacia se v tu chvíli obezřetně vyhnula jeho pohledu. „Ale Marcela všichni respektovali. Policie řekla, že to bylo loupežné přepadení.“

„Pokud tohle policie tvrdí, tak lže. Loupežné přepadení je zločin příležitosti, provedený rychle a s minimálním násilím. Marcel má několik zlomených kostí a poraněnou hlavu. Napadli ho krátce po konci jeho směny a zatáhli ho za roh, pěkně z dohledu dveřníka. To zní jako předm promyšlený čin, ne jako využití příležitosti.“

Vytřeštila oči. „Jak to víte?“

Muž pozvedl sklenku ke rtům. „Průzkum.“

„Proč by policie lhala?“

„Mluvila jste přímo s nimi?“

„Jeden z důstojníků mě dnes ráno po příchodu do práce vyslýchal, ale nic mi neřekl. Byl to monsieur Roy, kdo mluvil se zaměstnanci.“ Acacia udělala krok vpřed. „Proč by někdo chtěl Marcelovi ublížit?“

„To je velmi dobrá otázka.“ Host zakroužil s obsahem sklenice.

„Někdo by si měl s policií promluvit. Marcel může být stále v nebezpečí.“

„Pařížská policie není hloupá. Vědí to, aniž by jim to někdo říkal.“

Přemýšlela nad jeho slovy. Měla kontakt v brigádě pro potlačování loupežné kriminality, ale nijak netoužila s ním mluvit. Uvažovala, jaké jsou asi kontakty monsieur Breckmana.

Kývla hlavou směrem k chodbě. „Měla bych se vrátit ke svému stolu, abych uvítala vaši ochranku.“

Host poodešel k pohovce. Posadil se a natáhl své dlouhé nohy. „Jste z Portugalska, mademoiselle?“

„Z Brazílie. Monsieur, na osmou hodinu máte rezervovaný stůl v Guy Savoy. Jsem si jistá, že si chcete před večerí odpočinout. Pokud nemáte

nic dalšího, popřeji vám příjemné odpoledne.“ Donutila se k úsměvu a obrátila se k odchodu.

„Jak dlouho žijete v Paříži?“

Acacia se zastavila. Nechtěla sdělovat osobní informace hostům, ale plně si uvědomovala manažerovu výhrůžku. Monsieur Breckman byl *velmi významný host*.

Znovu se k němu obrátila čelem. „Přijela jsem do Paříže studovat.“

„Studovala jste jazyky?“

Zkoumala jeho výraz. Pokud zájem pouze předstírá, pak byl mimořádně dobrým hercem.

„Mimo jiné,“ odpověděla vyhýbavě.

„A to?“ Jeho tmavé oči ji přikovaly na místě.

„Studovala jsem umění.“ Strnula ve svém postoji.

Muž nadzvedl obočí. „Které období?“

„Impresionismus.“

Breckman mávl rukou k tisku *Taneční třídy* od Edgara Degase, který visel na protější zdi. „Jste zodpovědná za tohle?“

Sama pro sebe se usmála. „Ne. Hotel má svého interiérového designéra, který je zodpovědný za jeho vybavení.“

„Chápu to tak, že Degas není váš favorit.“

„Preferuji Moneta.“

„Monet je velmi populární.“

„Jeden by mohl tvrdit, že Degas je populárnější, pokud vezmete v potaz počet jeho děl, která byla ukradena.“

„Ukradena?“ zopakoval host a jeho oči byly najednou plné obav.

„Došlo ke krádeži v americkém Gardinerově muzeu. A Muzeum Orsay přišlo o *Sboristy*, zatímco byli zapůjčeni v Marseilles.“

„Ano, ale *Sboristé* se našli. Díla z Gardinerova muzea naneštěstí nebyla nikdy nalezena.“ Host dopil svůj drink. „Co si myslíte o Matissovi?“

Acacia se zamračila. „Matisse je post-impresionista.“

Koutky monsieur Breckmana se stočily vzhůru. „Opravdu?“

Zamračila se ještě víc.

„Jenom vás škádlím,“ pronesl jemně.

Když její zamračení nijak nepolevovalo, úsměv mu zmizel.

Přesunul se k baru. „Mohu vám nabídnout něco k pití?“

Acacia párkrát zamrkala. „Děkuji, ale jsem ve službě.“

„Jistě. Zapomněl jsem.“ Připravil si další vodku s tonikem. „Přišel monsieur Roy s nějakým novým opatřením, co se týče odchodu hotelových zaměstnanců po setmění?“

„Ne. Řekl nám, co se stalo Marcelovi. Souhlasili jsme s tím, že budeme spolupracovat s policejním vyšetřováním.“

„Nenavrlh vám žádný doprovod?“

„Ne.“ Přesunula si kožené desky do druhé ruky. „Myslíte si, že jsme v nebezpečí?“

Muž se na ni v zrcadle zadíval. „Co myslíte?“

„Nedokážu si představit nikoho, kdo by chtěl napadnout concierge.“

Bezděky se dotkla svého odznaku na klopě. „Naši prací je pomáhat lidem.“

Muž se k ní obrátil. „Jezdíte z hotelu a do něj metrem?“

„Ne vždy.“

„Máte auto?“

„Motocykl.“

„Motocykl?“ Tmavé oblouky obočí mu vylétly téměř až k vlasům.

Věnovala mu úsměv. „Ano.“

„Doufám, že nosíte helmu. Pařížští řidiči jsou šílenci.“

„Ano, monsieur,“ odpověděla vážným tónem. „Vždycky nosím helmu.“

Jeho tmavé oči se setkaly s jejími. „Až budete dnes večer odcházet, ujistěte se, že vás dveřník doprovodí až k vašemu stroji. A trvejte na tom, aby s vámi zůstal, dokud bezpečně neodjedete.“

Přešlápla z nohy na nohu, překvapená jeho zájmem. „Budu na cestách k hotelu a z něj opatrnější. Ale měla bych se zmínit, že leží v bezpečné části města.“

„Nedostatek ohledů vašeho vedení ke svým zaměstnancům je skutečně ohromující.“ Muž upřel pozornost na svůj drink. „Pokud...“

Když se odmlčel, Acacia ho pobídla k řeči. „Monsieur?“

Odložil sklenici na bar a odešel do ložnice, přičemž nechal zmatenou Acacii za sebou.

O chvíli později se znovu objevil a v ruce držel typickou červenou krabičku se zlatým reliéfem. „Dnešek nebyl jedním z nejlepších dní.“

„To je mi líto, monsieur.“

„Ne tak jako mně. Obávám se, že jsem byl pěkně pošetilý, a dohnalo mě to.“ Povzdechl si. „Můžete být diskrétní?“

„Absolutně. Pro concierge je diskrétnost nezbytná.“

„Marcel udělal určité... kroky, které musí být zrušeny.“ Podal jí krabičku. „Můžete tohle osobně vrátit u Cartiera?“

„Ano.“ Převzala ji a pečlivě si hlídala svoji reakci. Přemýšlela, jestli drží v ruce zásnubní prsten.

Pocítila k hostovi jistý soucit. Viděla v jeho záznamech, že měl přijet s dámským doprovodem. Možná měla ta jeho vznětlivost něco společného s jeho srdcem.

Podívala se na monsieur Breckmana novými očima. „Mohu pro vás udělat ještě něco dalšího?“

„Jsou tu i další věci.“ Kývl hlavou směrem k ložnici. „Potřebuji je vrátit.“

„Jistě. Mohu je odnést hned?“

Přikývl.

Prošla kolem něj do ložnice a spatřila na posteli tři velké nákupní tašky s logy Chanel, Louis Vuitton a Modiste, což byla značka zakázkového spodního prádla.

Bylo zřejmé, že muž utratil pěknou hromadu peněz za okázalé dárky a pravděpodobně i za zásnubní prsten, jenom aby musel naprostého cizince poprosit o jejich vrácení. Acacia sevřela rty, aby se vyhnula komentáři. Pochybovala, že by její sympatie ocenil.

Popadla tašky, přičemž žonglovala ještě s krabičkou od Cartiera a koženými deskami, a vrátila se do obývacího pokoje. „Je zde ještě něco dalšího?“

„Ne.“ Zastrčil si ruce do kapes.

„Doufám, že si večer v Guy Savoy užijete. Měla bych se zmínit, že jejich artyčoková polévka s lanýži je velmi doporučovaná.“

Monsieur Breckman si vzal z baru své pití. Obrátil se a střetl se s jejím pohledem. „Děkuji.“

„Rádo se stalo.“ Acacia se odvážíla k jednomu malému úsměvu, než odešla.

3. kapitola

Modiste na zakázku vyrobené spodní prádlo zpět nepřijímalo. O vkusu monsieur Breckmana nemohlo být pochyb; vybral světle modrý saténový korzet lemovaný jemnou černou krajkou a dvě podprsenky s odpovídajícími kalhotkami v červené a černé barvě. Ty věci byly velmi kvalitní a ušité pro vysokou, hubenou ženu s malými ňadry.

Monsieur Breckman si bude muset toto spodní prádlo nechat. Acacia doufala, že si ho užije.

Všechno ostatní vrátila, včetně záviděníhodného páru diamantových náušnic od Cartiera. V každém z obchodů, které navštívila, se nechala nejprve představit vedoucímu. Některé z nich znala po telefonu. Acaciin pracovní úspěch byl úzce propojen se seznamem jejích kontaktů; nepřístupovala ke svým úkolům jako ke dřině, ale jako k příležitostí, k rozvoji nových přátelství a vždycky se chovala slušně a profesionálně.

Na konci směny se převlékla do džínů, kožené bundy a motorkářských bot. Yusuf, jeden z dveřníků, byl tak hodný, že ji doprovodil k jejímu stroji a počkal, dokud neodjela. Byla přesvědčená o své schopnosti postarat se o sebe sama, ale její jistota byla úzce spjatá s moudrostí. Společník mohl potenciálního útočníka odradit.

V Paříži vládlo léto. Počasí bylo teplé a slunce stále svítilo, zatímco projížděla stromy lemovanou avenue George V. a odbočila doprava na

Champs-Élysées, přesně v opačném směru od Vítězného oblouku. Acacia s burácením přidala na rychlosti a proplétala se hustým provozem mnohaproudé silnice.

Mohla se zácpě na Champs vyhnout a zvolit mnohem lepší cestu, ale neudělala to. Užívala si výhled podél cesty a klidně kvůli tomu vydržela i přemíru aut.

Vítr jí bičoval tvář a rozfoukával uniklé prameny vlasů zpod helmy. S jedním či dvěma obdivnými pohledy proletěla kolem Grand Palais, Petit Palais a dojela na Place de la Concorde, než zamířila na jih k Seině.

Musela se nutit, aby udržela oči od řeky a věnovala se provozu před sebou. Seina byla okouzující. Strávila hodiny toulkami po jejich březích a mostech, někdy s přáteli, jindy sama.

Po řece pluly tam a zpátky lodě plné turistů. Tohle léto byla díky dvou-týdenním deštům hladina řeky vysoko. Jak přijížděla k Pont des Arts, jednomu ze svých nejoblíbenějších mostů, spatřila otáčející se turistickou loď. Most byl příliš nízko, aby pod ním projela.

Kývla na pozdrav Louvru, který se tyčil po její levici, a pokračovala k Pont Notre-Dame, přes který se dostala na Île de la Cité a zamířila na levý břeh.

Než ostrov opustila, udělala si malou zajíždku kolem katedrály Notre-Dame a zpomalila téměř do kroku. Majestátní budova ze třináctého století byla menší, než by člověk očekával, zvláště, pokud jste ji znali z filmů. Ale byla velmi působivá se svou dvojicí věží a složitými, propracovanými oblouky na západní straně.

Acacia nevyznávala křesťanskou víru, ale přesto si udělala poznámku, aby navštívila jednu z bohoslužeb, jakmile bude mít další volno. Tahle estetická stavba byla potravou pro její duši a ze sedla motorky nemohla obdivovat velká rozetová okna.

Opustila Notre-Dame a zamířila na sever, aby minula historický dům Héloïse a Abélarda. Acacia neměla ráda jejich příběh. Podle jejího mínění byl Abélard manipulativní a posedlý touhou ovládat, Héloïse zase poše-

tilá a závislá na druhých. Obdivovala však jejich lásku, i když jí nerozuměla. Takže s rukou na srdci projevila úctu milencům, kteří byli mrtví již od dvanáctého století.

Vrátila se obloukem zpátky na Petit-Pont a vjela do Latinské čtvrti, kde žila. Usmála se na budovy patřící Sorbonně, její alma mater, než odbočila na Rue Soufflot a zaparkovala motocykl.

Acacia bydlela v malém jednopokojovém bytě ve třetím patře starého, ale nádherného domu na rohu Rue Saint-Jacques a Rue Soufflot. Patřil rodičům její kamarádky. Nájem byl díky rozumné domluvě přijatelný. Žila v tom bytě už od svých studentských let.

V budově nebyl výtah, ale ten mělo jen velmi málo starých budov, pokud vůbec nějaké. Acacia se s batohem na zádech vlekla do schodů.

„Ahoj,“ pozdravila ji cestou anglicky Kate, její americká sousedka.

„Ahoj.“ Acacia se zastavila, zatímco Kate zamykala dveře od bytu, který sdílela se svojí spolubydlící Violaine.

„Co se děje?“ Kate si odhrnula své rozčuchané rudé vlasy z tváře. „Už jsem tě nějakou dobu neviděla.“

„Byla jsem v práci. Jak se máš?“

„Unaveně. Doktorát mě ničí.“ Kate si hodila batoh na rameno. „Bernard pořádá v sobotu večer párty. Měla bys přijít.“

„To bych ráda.“ Acaciin úsměv byl pečlivě neutrální.

„Myslíš to vážně, že ano? Naposledy, když jsi tvrdila, že přijdeš, ses ani neukázala,“ ušklíbla se Kate.

„Zavolali mě do práce. Tentokrát se to pokusím zvládnout.“

„Dobře. Bernard pořádá ty nejlepší večírky a bude rád, když dorazíš.“ Kate cestou dolů sevřela Acacii rameno. „Obejmi za mě Clauda.“

Acacia se zasmála a zavrtěla hlavou. Kate byla temperamentní a velkorysá ke svým přátelům, kterých měla velmi mnoho. Dokonce se pokusila dát Acacii s Bernardem, žurnalistou z *Le Monde*, dohromady.

Bernard pořádá ty nejlepší večírky, to byla pravda. Měl rád jídlo a dobré víno a vždy zval zajímavé a rozmanité druhy lidí. Ale Acacia

k němu necítila ani jiskřičku náklonnosti, nehledě na to, že románek s žurnalistou byl od definice „bezpečné“ na míle daleko.

Vstoupila do svého bytu. Claude ji pozdravil mňouknutím a otíral se jí o nohy, dokud se nesklonila, aby se s ním přivítala pořádným objetím. Měl velké, žluté oči a hebkou černou srst. Jedné deštivé noci ho našla na schodech před domem. A s výjimkou Acacie a Kate všechny nesnášel.

„*Olá, Fofó*,“ mumlala mu do ucha něžnosti v portugalské, pak ho nakrmila a otevřela poštu.

Po skromné večeři a štědré sklenice bílého vína se zahleděla do vytištěné kopie hotelového profilu monsieur Breckmana, který si propašovala domů v batohu. Bylo pravděpodobné, že se cítil trapně, když musel Acacii požádat, aby za něj vrátila dárky určené jeho přítelkyni. Proto se tolik sháněl po Marcelovi. Ale něco jí na téhle hypotéze nesesedlo.

„Marcel měl domluvit schůzku,“ prohodila Acacia směrem ke Claudovi, který byl stočený u ní na klíně, zatímco ona seděla na jídelním stole. „Ale v Breckmanově rezervaci není o ničem takovém ani zmínka. A nezdá se, že by Marcel na něco zapomněl.“

Claude zamrkal žlutýma očima, jako kdyby jí rozuměl.

„Pokud se tedy Marcel nepokusil onu schůzku domluvit a neuspěl,“ přemýšlela nahlas. „Proč by pak ale nedal Breckmanovi vědět ještě před jeho příjezdem?“

Marcel byl zkušený concierge a byl na svoji práci hrdý. Na úkol pro důležitého hosta by nezapomněl. A pak tu byla ta záležitost s jeho přepadením. Acacia měla sklony věřit spíše pařížské policii než monsieur Breckmanovi, ale jeho odhad zněl pravdivěji. Marcel byl zmlácený k nepoznání, což s náhodnou loupeží nekorespondovalo.

Uvažovala, kolik času asi tráví monsieur Breckman sledováním amerických kriminálků. Zdálo se, jako by nějak podivně chápal zločineckou mysl.

Podle té ukradené složky byl Pierre Breckman obchodníkem z Monaka. Druh jeho obchodů nebyl uveden. Hotel mu přiřadil čtyři a půl

hvězdičky, což Acacii překvapilo. Pět hvězdiček bylo vyhrazeno členům královských rodin a prezidentům. A čtyři dostávaly celebrity všeho druhu. Pierre Breckman nebyl ani jedno z toho, ale očividně – jak vedení hotelu zdůrazňovalo – to byl *velmi významný host*.

Bylo mu třicet osm let, měl rád jazz, michelinské restaurace a navštěvoval Paříž několikrát ročně. Podle Marcelových poznámek se Breckman běžně stýkal se světovou elitou. A také si užíval sportovní události jako fotbalové zápasy a French Open.

Během posledních pěti let, kdy byl ubytovaný v hotelu Victoire, mu dělala společnost trojice různých dam, všechny znatelně mladší než on. Monsieur Breckmana nepovažovali za náročného nebo problémového hosta, a proto bylo jeho dnešní chování matoucí. Zcela pochopitelně byl citlivý na svou jízvu, ale ve složce se nepsalo nic o záchvatech vzteku nebo výstředním chování.

Breckmanovou poslední partnerkou byla švýcarská modelka Silke Rainierová. Museli se rozejít nedávno, vzhledem k tomu, že ji Marcel uvedl do této rezervace.

Acacia odložila vytištěné stránky vedle sebe. Věděla, že recepční a pokojské by jí mohli poskytnout daleko víc informací, než bylo ve složce. Ale s prvně jmenovanými neměla příliš přátelské vztahy a u těch druhých nechtěla přitáhnout pozornost ke své osobě. Byly to notorické drbny.

Zapnula notebook a zadala do vyhledávače „Pierre Breckman“. Vyjelo jí jen tolik informací, aby potvrdily všechno, co už věděla ze složky. A ani u jednoho odkazu nebyly žádné fotografie. Podivné.

Jméno Silke poskytlo stovky výsledků. Ačkoliv ji Acacia neznala, fotografie mademoiselle Rainerové byly všude, a zahrnovaly dokonce nedávné polonahé snímky, jak se opaluje vedle nějaké americké filmové hvězdy na palubě jeho jachty. Způsob, jakým se dotýkala mužovy bezchybné tváře, jí přišel vykalkulovaný, ne-li přímo mířený proti monsieur Breckmanovi, který ty fotky dozajista viděl.

„Jak kruté,“ zašeptala Acacia.

Claude odpověděl otřením hlavy o její břicho, jako by s ní naprosto souhlasil.

Zatímco byl monsieur Breckman zaměstnaný sháněním dárků pro svoji přítelkyni, ona ležela polonahá s někým jiným. Acacia zavřela okno prohlížeče.

Monsieur Breckman nebyl typem muže, který by uvítal lítost. Reagoval vztekle, když se mu omluvila za to, že zírala na jeho jizvu. A jak by ne, když viděl ty fotky své bývalé přítelkyně. Nebylo divu, že byl tak podrážděný.

Ale zájem monsieur Breckmana o Marcelovo přepadení se zdál spíše osobní, stejně jako jeho otázky ohledně Marcelových spolupracovníků. Znovu důkladně prošla jeho rezervaci a hledala poznámky o schůzce, ale žádné nenašla.

Acacia brala své členství v Les Clefs d'Or velmi vážně a nikdy by je nezostudila součinností na čemkoliv nelegálním. Ne všichni concierge byli tak poctiví. Nikdy nepřistihla Marcela při jakémkoliv přestupku, ale vzhledem k tomu, že to byl její nadřízený a navíc byl extrémně diskrétní, bylo celkem dobře možné, že mu jeho prohřešky prošly.

Acacia vklouzla dlaní do výstřihu svého trička a vytáhla odtamtud amulet ve tvaru Fátiminy ruky, který nikdy nesundávala. Vzhledem k francouzské nesnášenlivosti vůči náboženským symbolům si dávala velký pozor, aby zůstal vždy pečlivě skrytý.

O hodně později ležela v posteli a Claude se stočil do klubíčka na deku u jejích nohou. Ospale zírala na tisk svého nejoblíbenějšího obrazu – Monetova *San Giorgio za soumraku* – který jí visel před postelí.

Jeden z dvojice originálů vlastnilo tokijské muzeum umění. I když ho Acacia nikdy neviděla naživo, už v raných dobách svého studia umění si ho naprosto zamilovala.

Malba vyobrazovala kostel San Giorgio Maggiore, ostrovní útočiště obklopené vodou a nebem. Monet použil odstíny oranžové a růžové, aby

na plátno přenesl zapadající slunce, které postupně na okrajích malby přecházely do modré a zelené. Kostel vypadal jako vznášející se město, tmavé a vrhající stíny do hřejivého světla.

Studovala tahy štětcem, obdivovala způsob, jakým Monet tu a tam použil zakroucené linie, aby vlnám vdechl zdání pohybu.

Pokud se opravdu soustředila, uměla zapomenout na všechno kolem sebe a naprosto se do malby ponořit. Dokázala na kůži cítit zapadající slunce, a dokonce vnímat vůni moře.

Acacia nebyla idealistka. Jakékoliv její ideály byly už před lety pohřbeny v Ammánu. Samozřejmě že o tom nikdo z jejího současného života nevěděl a ona byla rozhodnutá to tak nechat, což byl také důvod, proč se schovávala za modrou uniformu. Sloužila neustále se měnícím hostům a nikdy nikomu nedovolila, aby se k ní dostal blíž – dokonce ani Lucovi, svému bývalému příteli.

Zavřela oči. Nerada přemýšlela o Lucovi a o tom, jak mezi nimi věci skončily. Nerada si vybavovala, jak v téhle posteli ležela vedle něj a jeho ruka ji hladila po nahém těle, zatímco jí šeptal do ucha. Od té doby nikoho neměla.

Ať už to Acacia zkoušela popírat sebevíc, byla osamělá. Jen zřídka to přiznala a ještě méně často na to myslela. Ale stejně jako většina lidí toužila po lásce a společnosti. Toužila po upřímnosti a intimitě, a to navzdory faktu, že bez nich žila celá léta.

Acacia zvedla víčka a přetočila se na bok. Claude, kterého vytrhla z jeho pohodlí, rozladěně zamňoukal.

Za její pozici v hotelu jí náležel pěkný plat a navíc dostávala tisíce euro na spropitném, což jí umožňovalo podporovat vlastní matku žijící v Recife. K tomu si ještě pomalu strádala úspory – její únikový plán – a doufala, že jednoho dne bude pracovat v nějaké galerii.

Znenadání jí padl zrak na pracovní deník ležící na nočním stolku.

Každý dobře vycvičený concierge si držel záznamy o požadavcích svých hotelových hostů. Svůj deník měla pokaždé u sebe, což byl také

důvod, proč teď ležel vedle její postele. Kontakty a poznámky uvnitř byly natolik osobní, že si nemohla dovolit nechávat ho na pracovním stole nebo ve své hotelové skříňce.

Kdyby monsieur Breckman požádal Marcela o sjednání schůzky, Marcel by si to zapsal. Ve skutečnosti by měla být zapsána každá věc, kterou pro Breckmana udělal, s výjimkou ilegálních činností. Nebylo pochyb, že Marcel měl v době přepadení svůj deník u sebe, což znamenalo, že by se teď mohl válet někde na zemi okolo hotelu. Možná ho policie přehlédla.

Acacia se rozhodla, že se po něm zítra ráno, než půjde do práce, podívá.

4. kapitola

Pierre Breckman seděl na jedinečné terase svého apartmá a zíral na osvětlenou Eiffelovu věž. Popíjel vodku s tonikem a přemýšlel o tom, jak se všechny jeho plány řítí do pekla.

Silke to mezi nimi ukončila zcela veřejným způsobem. Vybavil si její fotografie s novým milencem a okamžitě mu vystoupal tlak. Za takový narcistický čin si nezasloužila ani jeho pohrdání, ale vztek ho nepřecházel. Ačkoliv si to zdráhal přiznat, zranila jeho pýchu. A nebylo to poprvé.

Došel k okraji terasy a opřel se o zábradlí. Slyšel, jak Rickův kolega vyšel za ním, jednoduše proto, aby na něj dával pozor.

A pak pomyslel na vysokou Brazilkou s překrásnými oříškovými očima. Stála v jeho apartmá a diskutovala s ním o Monetovi.

Cítil z ní jistou upřímnost, která ho zaujala. Chovala se profesionálně a čestně, nebo tak alespoň vypadala. Vzhledem k morálnímu statusu jejích kolegů byl podezřivý.

Pierre usrl ze skleničky. Několik dobře položených návrhů dokáže vytáhnout nečestnost na povrch. Jak vztek pomalu ustupoval, začínal si uvědomovat, jak ho ve skutečnosti oslabuje. Dělá kvůli němu ukvapené závěry. Chová se pošetile. Přísahal si, že už se mu to znovu nestane.

Eiffelova věž na něj zamrkala a lákala ho k návštěvě. Ale aby to mohl udělat, potřebuje společnost hodnou takového krásného a romantického místa.

Občas se zdálo, jako by byl obklopen zmijemi. Nikde nebyla k nalezení žena hodna Eiffelovy věže.

Obrátil se k ní zády a vrátil se zpět.

5. kapitola

Příštího rána navštívila dojo mnohem dříve než obvykle, aby měla dost času podívat se po Marcelově deníku.

Fakt, že ovládala bojová umění, si nechávala pro sebe, i když Luc o tom samozřejmě věděl. Když byli ještě spolu, její každodenní tréninky korespondovaly s jeho cvičením v posilovně.

Matka ji přihlásila v Brazílii na jiu-jitsu už jako dítě v naději, že bude schopná se sama ubránit. A lekce se osvědčily. Když přišla do Francie, přešla na karate. Acacia si velmi cenila tiché sebedůvěry, kterou jí bojová umění poskytovala, a stejně tak i fyzické kondice.

Do práce přijela čtyřicet minut před začátkem směny a zaparkovala svůj motocykl poblíž jednoho vchodu do hotelových podzemních garáží, které byly přes ulici od samotného hotelu.

Pečlivě se rozhlédla kolem sebe a vypnula motor. Na avenue George V. bylo jako obvykle rušno – auta parkovala, kde se dalo, na ulici vládl čilý ruch a po chodnících proudily davy lidí. Obezřetně došla k nedaleko stojící Marcelově motorce.

Avenue procházela čtvrtí luxusních butiků jako Hermès, Bulgari, Givenchy a Yves Saint Laurent. Obě strany lemovaly vzrostlé stromy a vysoké budovy. A vzhledem k velkému počtu zaparkovaných aut a dodávek tu bylo mnoho míst, kde se dalo schovat.

Okolo Marcelova stroje stály další motocykly. Stále na něm visely zbytky policejních pásek, ale jinak byl v okolí klid.

Ve snaze najít Marcelův deník prohledala Acacia zem i pod vedlejšími Vespami. Přelétla ulici, chodník a zkontrolovala i kanály. Dokonce nadzvedla i víko popelnice. Po deníku ani stopy.

Jak se tak rozhlížela okolo, došlo jí, že si útočník vybral pěkně divné místo. Přímo naproti hotelu. Vzhledem k rušné ulici musel to přepadení někdo vidět, ale žádný svědek se nepřihlásil, kromě člověka, který zakopl o Marcelovo zakrvácené tělo a zavolal policii.

Pozice concierge v jistém ohledu připomínala práci detektiva. Museli jste řešit problémy, hledat věci a občas také lidi. Acacia uvažovala, jestli Marcel přišel na něco, co ho ohrozilo.

Došla k hotelovému vchodu pro zaměstnance a převlékla se v šatně. S hrdostí si na modrou uniformu připnula odznak. Na začátku směny se usadila za stolem a položila si svůj pracovní deník vedle notebooku. Zkontrolovala dnešní den v kalendáři a sáhla po svém peru. Bylo pryč.

S vědomím, že ho nejspíš shodila na zem, se i s židlí odsunula a podívala se pod stůl. Pero leželo na pravé straně hned pod jednou ze zásuvek. Natáhla se pro něj, a jak ho vytahovala, zavadila o šuplík.

Ale místo pevného dřeva ucítla něco jiného. Zmateně hmatala po dně zásuvky. Někdo tam zezdola přilepil cosi, co vypadalo jako kniha.

„Sháním concierge,“ ozval se nad ní povýšený hlas.

Acacia se posadila a přitáhla ke stolu. Usmála se na dobře oblečenou postarší dámu. „Ano, madame.“

Koutkem oka zahlédla, jak do haly vstoupil monsieur Breckman, oblečený v dalším černém obleku a obklopený šesticí bodyguardů.

Uvažovala, jestli vždycky chodí v černé a jestli by se třeba Země vyklonila ze své osy, kdyby si vzal na sebe řekněme námořnický modrou.

Zamířil k recepčnímu pultu. Když si jí všiml, změnil směr. Jeho bodyguardi vypadali jako kachňata v černých oblecích následující svou matku.

Postarší dáma si odfrkla, jako kdyby Acaciina chvilková roztržitost plýtvala jejím časem.

Acacia se zářivě usmála a mávla k jednomu z křesel. „Jsem concierge, madame. Jak vám mohu pomoci?“

Žena se na ni odmítala podívat a upravila si sako od Chanelu. „Nechci mluvit s nějakou Španělkou. Chci *francouzského* concierge.“

Acacia držela úsměv pevně na místě. „Pocházím z Brazílie, ale žiji zde v Paříži. Bude mi potěšením vám pomoci.“

„Běžte a najděte mi francouzského concierge.“ Žena se posadila do jednoho z křesel a ani se nenamáhala podívat Acaciiným směrem.

„Dobré ráno, mademoiselle,“ pozdravil Acacii monsieur Breckman, který právě dorazil ke stolu. Přes špičku nosu se podíval na postarší dámu. „Až to s concierge vyřešíte, potřeboval bych s ní mluvit.“

„Nejednám s cizinci,“ odpověděla žena upjatě. „Čekám na *francouzského* concierge.“

Muž se zhoupł na patách a obočí se mu spojilo v jedno. „Cizinci? A odkud jste, madame?“

Žena přejela prsty po zlatém logu Chanel na kabelce. „Jsem z Lyonu.“

„Vážně?“ Breckmanovi roštácky zajiskřilo v očích. „Pak musíte být obeznámena s jeho historií.“

Žena se na něj zamračila. „Zajisté. Žiji tam celý svůj život.“

„Pak dozajista víte, že jste také imigrant.“ Muž zamyšleně vzhlédl ke stropu. „Pokud si správně vybavuji lyonskou historii; v prvním století tam přišli z Benátek římsí imigranti. Byla jste tam tehdy?“

Žena vyprskla, ale monsieur Breckman pokračoval: „A co burgundští uprchlíci, kteří utíkali v pátém století před Huny? Ty si jistě pamatujete vzhledem k tomu, jak dlouho v Lyonu žijete?“

„Jak se opovažujete?“ Žena zrudla vzteky.

„Jak se opovažujete vy, madame.“ Muž ji probodl pohledem. „Jak nás revoluce naučila, být Francouzem znamená být oddán principům

svobody, rovnosti a jednoty. A vzhledem k tomu, že jste to vy, kdo tyto zásady opustil, jste to také vy, kdo přestal být Francouzem.“

Acacia se zvedla od stolu a zakročila. „Madame, představím vás jednomu ze svých kolegů, pokud si to budete přát.“

„Fašismus a xenofobie nemají ve Francii místo,“ pokračoval muž a hnědé oči mu zářily. „Nemají místo ani ve světě, i když se k mému smutku zdá, že zakotvily v Lyonu.“

„O této nehorázné konverzaci si promluvím s manažerem hotelu.“ Postarší dáma probodávala monsieur Breckmana pohledem. „Takhle mě v životě ještě nikdo neurazil.“

Muž se poklonil. „Prosím, vyřídte monsieur Royovi mé nejvřelejší pozdravy. Ví, kde mě najít.“

Žena mu věnovala povýšený pohled a následovala Acacii k rezervačnímu pultu, kde byla představena blondáté a modrooké Céline.

Když se Acacia vrátila na své místo, monsieur Breckman už byl usazený v křesle. Bodyguardi se drželi opodál, s výjimkou Ricka, který stál hned vedle něj.

Posadila se a otevřela svůj pracovní deník.

Host pootočil hlavou směrem k recepci a přimhouřil oči. „Stává se to často?“

„Monsieur, já –“

„Mademoiselle?“ Setkali se pohledem a jeho tón zněl spíše rozkazovačně než tázavě.

Pokrčila rameny, příliš si vědomá faktu, že je lobby plné jiných hostů a zaměstnanců. „Jaký jste měl večer?“

Muž ignoroval její otázku a prohlížel si lidi okolo. „V Evropě se rozmáhá anti-imigrační smýšlení. Nečekal jsem, že na něj narazím tady.“

„Paříž představuje celý svět,“ pokusila se s humorem smést celou záležitost ze stolu.

„Tak mi to tvrdili,“ odpověděl a znovu se na ni podíval. „Jste mnohem zdrženlivější než já.“

„Concierge poskytují své služby na základě přátelství.“

„Přátelství s xenofoby? To zní nepravděpodobně.“

„Naše hosty si nevybíráme, ale můžeme si zvolit, jak odpovíme.“

Acacia se zahleděla k recepčnímu pultu, kde žena z Lyonu právě dusila Céline.

Vrátila se pohledem k muži před sebou. „Pokud mě někdo nenávidí a já odpovím stejnou nenávistí, udělám jediné to, že v něm ještě upevním jeho postoj. Pokud odpovím vlídně, změním směr konverzace. Možná mě ta osoba najednou uvidí v lepším a mírumilovnějším světle.“

Monsieur Breckman vydal zvuk, který se nebezpečně blížil odfrknutí. „Odsuzujete mě za to, že jsem ji zesměšnil?“

„Ne, monsieur.“

Muž se na ni tvrdě podíval.

Acacia zvedla pero. „Jaká byla vaše dnešní snídaně? Bylo všechno podle vašich představ?“

„Teď, když o tom tak přemýšlím, hoteloví zaměstnanci nejsou velmi různorodí.“ Znovu se obrátil k Céline.

„Ujišťuji vás, že mezi hotelovými zaměstnanci je mnoho národností.“ Acacia těkala očima po stole. Byla nedočkavá vytáhnout tu záhadnou věc zpod zásuvky, ale ne před ním.

„Zdržuji vás od něčeho?“ Muž pohlédl na stůl.

„Ne, monsieur.“ Zrudla. „Jaká byla vaše večeře v Guy Savoy?“

„Hotové umělecké dílo. Samotný šéfkuchař přišel pozdravit. Setkala jste se s ním?“

Toužebně se usmála. „Neměla jsem to potěšení.“

„Opravdu?“ Monsieur Breckman vypadal překvapeně. „Bylo mi řečeno, že tam běžně posíláte své hosty.“

„To je pravda.“

„A nikdy jste tam nevečeřela?“

„Jednou jsem si restauraci prošla. To místo mě ohromilo. Budova, ve které sídlí, bývala francouzskou mincovnou.“

Studoval její tvář. „Musí to být rozčilující domlouvat pro všechny vaše hosty takové okáزالé večere, ale nikdy je nezažít.“

„Raději o tom přemýšlím jako o příležitosti.“ Prolistovala svým deníkem k zápisům z předchozích dní. „Ohledně věcí, které jste mi včera předal, abych je vrátila, jsem vyřídila vše kromě dárku z Modiste. Je mi líto, ale na zakázku vyrobené kusy zpět nepřijímají.“

„Zatraceně.“ Jejich oči se setkaly. „Už jsou mi k ničemu.“

Kousla se zevnitř do tváře, aby nemohla udělat nemístnou poznámku. „Mohla bych něco navrhnout?“

„Zajisté.“

„Vzhledem k tomu, že jsou ty věci nenošené, můžete je věnovat na charitu. Je tu jedna místní organizace, Vision du Monde, která pořádá aukce, samozřejmě diskrétně, a výtěžek věnuje dětem v nouzi.“

„To je zajímavý návrh.“ Poškrábal se na bradě. „Dobře.“

„Ujistím se, že jim ty věci budou doručeny i s krátkým vysvětlením. Výtěžek bude přeposlán vaším jménem.“

„To rozhodně ne.“

„Byl byste raději, kdyby ten příspěvek proběhl anonymně?“

Věnoval jí pohled, který mluvil sám za sebe.

„Dobrá tedy.“ Zaznamenala si jejich rozhovor a ignorovala pocit, který vzešel z jeho pronikavého pohledu.

„Vůbec by mě nenapadlo věnovat ty *věci* na charitu. Povzbuzujete hosty k dobročinným darům?“

„Mnoho z našich hostů už patří mezi filantropy. Občas, když pro ně řeším nějaké problémy, vyvstane možnost pomoci charitě. Je to samozřejmě čistě jen na jejich rozhodnutí. Já jim jen jednoduše předložím možná řešení.“

„Chápu. Očividně si místní klientela může dovolit být štedrá. Ale ti, kteří na to skutečně mají, to podle mých zkušeností udělají jen zřídka.“

„Dobročinnost potřebuje dostatečnou motivaci.“ Acacia se usmála. „Potřebují v ní vidět hodnotu a smysl.“

„Spletla jste se ve svém poslání. Měla jste být filantropkou.“

Acaciin úsměv se rozšířil. „V pomoci jiným všichni odvádíme svůj díl, nehledě na naše zaměstnání.“

Host se zamačkal.

„Je něco špatně, monsieur?“

„Jste úplně jiná než concierge, se kterými se obvykle setkávám. Včera jste se zmínila, že mluvíte několika jazyky. Kolika?“

„Šesti.“

Monsieur Breckman vypadal ohromeně. „A těmi jsou?“

„Francouzština, portugalština, angličtina, španělština, ruština a arabština.“

„Arabština?“ zopakoval host. „Proč arabština?“

„V tomto odvětví je v Paříži arabština důležitá,“ odpověděla Acacia reflexivně.

„A vy jste studovala umění na Sorbonně?“

„Ano.“ Acacia neměla v úmyslu to nějak dále rozvádět.

Na chvíli zvažovala, že se zmíní o Marcelově deníku. Bylo pravděpodobné, že obsahuje soukromé a nelichotivé věci týkající se monsieur Breckmana a dalších hostů. Pokud se jeho obsah dostane na veřejnost, může to pro něj být trapné.

Ale pak promluvil. „Kolik je vám let?“

Sklonila se k notebooku a stiskla pár kláves. „Monsieur, nemyslím –“

Přerušil ji. „Můžu si to zjistit jinak, ale ze zdvořilosti se ptám přímo vás. Kolik je vám let?“

„Třicet pět,“ odsekla Acacia. Zhluboka se nadechla nosem a potlačila touhu se ošit.

„Třicet pět,“ zopakoval, jako kdyby to číslo znamenalo nějaké velké odhalení. „Pak jste nemohla být na Sorbonně ve stejnou dobu jako...“ Poposedl si v křesle. „Rozhodl jsem se prodloužit si pobyt. Myslel jsem, že bych využil vašich služeb vzhledem k tomu, že je Marcel indisponovaný.“

„Jak vám mohu pomoci?“ Acacia si připravila pero.

Muž se podíval na své drahé hodinky. „Chci nový, na míru šitý oblek.“
 „Přál byste si navštívit krejčího nebo ho přivítat ve svém apartmá?“
 „Ať přijde sem. Řekněte mu, že chci černý oblek a byl bych rád, aby
 byl hotový na dnešní večeři.“

Acacia zadržela smích a odolala nutkání podotknout, že má dle jejího
 pozorování minimálně dva černé obleky.

„Omlouvám se, ale vážení pařížští krejčí vyžadují minimálně dvě
 zkoušky a sedmdesát hodin práce na jednom obleku. Někteří z nich do-
 konce ještě více.“

„Opravdu?“ Muž se pokoušel tvářit překvapeně, ale selhal. „Monsieur
 Roy se vyjádřil, že dokážete zázraky.“

„Jsem concierge, ne světec.“

Muž se na ni zadíval s novou intenzitou. „To ani já, mademoiselle,
 ujišťuji vás.“

Acacia cítila, jako by mezi nimi něco vzplálo – jiskra přitažlivosti nebo
 varování, nebyla si jistá, o co šlo.

Sklopila pohled. „Mohu vám doporučit několik krejčích z Rue de la
 Paix a vy si vyberete, nebo byste raději, abych ho vybrala za vás?“

„Vyberte vy, ale toho nejlepššího. Potřebuji taky několik košil a novou
 kravatu. Rád bych, aby krejčí začal, co nejdřív to bude možné. Nejsem si
 jistý, jak dlouho ještě v Paříži budu.“

Zapsala si jeho požadavek do deníku. „Udělám, co bude v mých silách,
 monsieur.“

„Tím jsem si jistý.“ Vypadal, jako když se snaží neusmát.

„Mohu pro vás udělat ještě něco dalšího? Potřebujete rezervaci na ve-
 čeři? Nebo nějaké lístky do divadla nebo muzea?“

Host se zamyslel. „Možná jednu dvě další věci.“

„Bude mi potěšením.“

Muž se zamračil. „Nevidím, jak by v tomhle kdokoliv mohl nalézat
 potěšení. Mluvíte šesti jazyky a studovala jste umění na Sorbonně. Ne-
 byla byste raději zaměstnaná někde v uměleckém oboru? Namísto toho,

abyste se nechávala zneužívat rasisty?“ Mávl rukou směrem k její uniformě. „Nebo klusala kolem manažera jako poskok? Nevidím žádný smysl v tom, aby někdo s vaší inteligencí a vzděláním pracoval v takovém prostředí...“

Jeho proslov ji přikoval na místě. V jejím nitru se prudce a žhavě rozhořel hněv.

V zadní části hrdla se jí nahromadilo spousta ošklivých slov. Neměl ani ponětí, proč udělala to, co udělala. Nebo že má únikový plán.

Sevřela pero tak silně, až to vypadalo, že ho možná zlomí.

Muž na něj upřel pohled a jeho výraz se změnil z nelibosti v něco jiného.

Soustředila se na své dýchání, což byla technika, kterou se naučila při tréninku bojových umění, a založila si ruce v klíně.

Když zhluboka vydechla, všimla si, že monsieur Roy si vybral zrovna tuhle chvíli, aby šel zkontrolovat lobby. Byla vděčná, že nedala průchod svému vzteku.

Manažer kývl na monsieur Breckmana, který mu to oplatil, a zmizel směrem k mramorovému nádvoří, očividně netečný k Acaciině stavu.

„Promluvil jsem bez přemýšlení.“ Hostův hlas byl velmi tichý.

Acacia držela ruce i s perem v klíně a vyhýbala se jeho pohledu. „Máte nějaká další přání?“

„Mademoiselle.“

„Monsieur?“ Zhluboka se nadechla.

Muž položil dlaň naplocho na stůl, přesně vedle jejího deníku. „Acacie, omlouvám se.“

Představila si svůj hněv jako vlnu a v duchu ji sledovala, jak s odlivem ustupuje. Cítila, jak se uvolňuje.

Zvedla pero k deníku a čekala.

Periferně sledovala, jak muž stáhl ruku, opatrně se vyhnul své jizvě a promnul si čelo. „Celá tahle návštěva Paříže míří do pekel. Nejdřív Silke. Pak Marcel.“

Teď už Acacia riskla jeden pohled.

„Omlouvám se,“ zopakoval rozhodně. „Zachovala jste si profesionalitu tváří v tvář ošklivosti, mademoiselle. Omlouvám se, že jsem k ní přispěl. Takový nejsem.“

V tom okamžiku bylo v jeho výrazu cosi otevřeného. Vypadal, že je mu to skutečně líto.

Acacia střelila pohledem k Rickovi, který se na ni ani neobtěžoval podívat. Uvažovala nad tím, co by udělal, kdyby ho přímo oslovila, a co by řekl, kdyby se odvážila kritizovat jeho zaměstnavatele.

„Hotel Victoire má velké štěstí, že vás má,“ pokračoval host. „Pochybují, že si přesně uvědomují, jak velké.“

Acacia jeho kompliment ignorovala. „Půjdu vám zařídit toho krejčího. Pokud už nemáte něco dalšího...“

„Pití pro vás a všechny hotelové zaměstnance, s mým laskavým dovozením.“

Vytřeštila oči. „To není nutné.“

„Je.“ Tón monsieur Breckmana nepřipouštěl námitky.

Rozhodla se s ním nehádat. Drink pro zaměstnance rozhodně zvedne po tom útoku na Marcela morálku. „Zařídím to na baru.“

„Díky.“ Host si uhladil kravatu. „Jen ze zvědavosti, už jste někdy dostala úkol, který jste nebyla schopna splnit?“

„Jednou po mně jeden host chtěl, abych mu zařídila na zakázku dělaný oblek během pár hodin.“

Usmál se a ten úsměv mu téměř vymazal jizvu z tváře. „Touché.“

„Zmínil jste se o dnešní večeři. Budete potřebovat stůl tady v hotelu, nebo byste chtěl, abych vám někde zařídila rezervaci?“

„Věřím, že můj společník už se o to postaral.“ Zamyšleně si ji prohlížel. „Je tu ještě jedna věc, se kterou bych rád, abyste mi pomohla.“

„Ano?“

„Na svých cestách jsem pátral po relikvii svaté Terezie z Ávily. Chtěl bych, abyste mi jednu obstarala.“

Acacii spadla brada.

Rychle zavřela pusu a poznamenala si jeho přání. V tu samou chvíli se rozhodla, že se mu o Marcelově deníku zmiňovat nebude.

„Pomůžete mi?“ Patrávě si ji prohlížel.

Acacia udržela neutrální výraz. „Poptám se a sdělím vám možnosti.“

Mužova tvář prozrazovala známky obdivu. „Díky. To bude pro tuto chvíli všechno.“

Postavil se a zapnul si sako.

Zvedla k němu oči. „Monsieur, jak už jsem včera zmínila, nebyla jsem v Marcelových poznámkách schopna objevit cokoliv o vaší schůzce. Zjistil jste nějaké detaily?“

Rychle se podíval za rameno. Tak rychle, že se otočil zpátky k Acacii dřív, než si vůbec uvědomila, že se pohnul.

Opřel se dlaněmi o stůl a naklonil se k ní. „Zapomeňte na tu schůzku,“ vyštěkl šepem. „Už se o ní znovu nezmiňujte. Nikomu.“

Acacia se odsunula v křesle pryč z jeho dosahu.

Rick popadl svého zaměstnavatele za loket.

Evidentně byl jeho dotek dostatečný k tomu, aby přitáhl hostovu pozornost. Okamžitě se odtáhl.

Monsieur Breckman si odhrnul vlasy z čela a upravil rukávy. Odkráčel halou k bočnímu východu a bodyguardi kolem něj vytvořili neproniknutelný val.

Rick střelil pohledem za sebe a jeho trénované oči spočinuly na Acacii.

Ztuhla na místě. Nikdy jí žádný host nevyhrožoval. Z jeho tónu hlasu a pohledu se o tom nedalo pochybovat. A fakt, že musel Rick zasáhnout, byl o to hroživější.

Acacia neztrácela čas. Ujistila se, že se nikdo nedívá, a pak se sehnula, aby tu věc vyndala zpod stolu. Chtělo to několik pokusů, než se jí to podařilo vytáhnout. Někdo ji tam přilepil tlustou lepicí páskou.

Vsunula předmět do osobní složky, pryč od potenciálních slídivých pohledů. Odnesla si ho do šatny a zamkla se v přilehlé koupelně. Teprve pak se podívala na získaný úlovek.

Byl to sešit v kožených deskách podobný tomu, který měla ona. Rozepnula přezku a otevřela ho. Na úvodní straně bylo Marcelovým rukopisem napsané jeho jméno a kontaktní informace.

Myšlenkami se vrátila ke svému kolegovi ležícímu v bezvědomí v nemocnici.

Nalistovala poslední stránku. Byl tam zápis s dnešním datem a následujícím textem:

Breckman. 22:00. Vůležité. V.

Acacia si prohlédla i předchozí poznámky a hledala nějaký odkaz k Pierru Breckmanovi. Byl tam zmíněn společně se Silke Rainierovou, ale netýkalo se to ničeho zvláštního – jen poznámky o preferencích k snídani, alergii na jahody, dárkách, které měl Marcel zařídit pro Silke a rezervaci v Guy Savoy.

Nebyla tam ani zmínka o tom, s kým se měl Breckman toho večera v deset hodin sejít, kromě toho, že iniciála toho dotyčného byla *V*.

Co to Marcel dělal? A proč byl napaden?

Monsieur Breckman jí možná vyhrožoval, ale nemohl ovládat její myšlenky. A jí v tu chvíli připadalo, že v jeho spojení s Marcelem je cosi zlověstného.

6. kapitola

Hotel Victoire byl pětihvězdičkovým ubytováním, které se těšilo výtečné reputaci a přitahoval bohatou klientelu. Někteří z jeho hostů se však vyžívali ve vznášení naprosto směšných požadavků, čistě jen pro vlastní pobavení. Touha monsieur Breckmana po relikvii svaté Terezie z Ávily se zdála být jedním z takových úkolů.

Acacia nebyla v náladě, aby obětovala svůj čas a pozornost jeho potěšení, zvláště ne po té výhrůžce. Místo toho strávila většinu dne asistencí hostům, kteří skutečně něco potřebovali.

Během přestávky se schovala v šatně a ponořila se do Marcelova deníku. Marně. Nenašla nic neobvyklého. Mnoho záznamů bylo napsáno jen tak zběžně, chyběla celá jména a detaily. Vzhledem k tomu, že nevěděla, co hledá, se její snaha zdála beznadějnou.

Na konci dne obrátila svoji pozornost k relikviím.

Některé z nich byly uloženy v Ávile, zatímco jiné v Alba de Tormes. Církev nikdy relikvii první třídy neprodá, ale bylo celkem snadno možné získat relikvii třetí třídy – kousek látky, která se dotkla relikvie první třídy. Acacia ovšem tušila, že látku monsieur Breckman na mysli určitě neměl.

Po skončení směny se vysvlékla z uniformy a došla do přepychově zdobeného hotelového baru – stěny zde byly obloženy lesklým dřevem –

kde už před tím zařídila pití pro zaměstnance na účet monsieur Breckmana. Jako většinu večerů byl bar obsazen hotelovými hosty. S výjimkou barmana byla Acacia jediným zaměstnancem široko daleko.

„Dobrý večer, Carlosi,“ pozdravila barmana španělsky, zatímco se nepozorovaně usazovala na konci baru. „Kde jsou všichni?“

Carlos ji přivítal širokým úsměvem a odpověděl také ve španělštině. „Všichni z denní směny už se tu zastavili. Mám pro vás něco speciálního.“

Toužebně se zadívala na řady lahví. „Co je to?“

„Šampaňské.“ Carlos vytáhl láhev Louis Roederer Cristal, která se už chladila, a ukázal jí vinětu.

Vytřeštila oči, když ji spatřila. „Jste si jistý?“

„Host vám tento ročník osobně vybral. A řekl mi, abych vám dal celou láhev.“ Carlos na ni mrkl.

Zavrtěla nad tou extravagantností hlavou, ale nehodlala dar odmítnout. „Ráda bych se o ni podělila.“

„Jsem ve službě.“ Rozhlédl se po místnosti.

Přiložila si ukazováček na rty.

Carlos otevřel láhev a nalil Acacii sklenku. Pak ji schoval pod bar a nalil si taky jednu.

Acacia pozvedla šampaňské. „Na zdraví.“

„Na zdraví, krásko.“

Zavřela oči, když jí bublinky zaplavily ústa. Ta chuť byla až magická – cítila ovoce a koření a něco téměř květinového. Byl to nečekaný požitek.

Zvedla víčka a povzdechla si. „Je velmi dobré.“

„Mělo by být za tu cenu.“ Carlos se obrátil zády do místnosti a diskrétně se napil.

„Dobré,“ prohlásil a otočil se čelem zpět. Položil sklenku z dohledu a znovu sáhl pod bar. Podal jí dárkovou tašku. „Pro vás.“

„Pro mě? Proč?“

„Je to od toho hosta.“ Carlos jí přistrčil tašku blíž.

Sáhla dovnitř. Vytáhla precizně upečenou briošku zabalenou v celofánu a převázanou mašlí. Štítek prozrazoval, že pochází z restaurace Guy Savoy.

„Je tam vzkaz?“ Nahlédla do prázdné tašky.

„Ne, ale monsieur Breckman ji osobně donesl, když vybíral šampaňské.“ Carlos se usmál a poodešel k druhému konci baru převzít objednávku od servírky.

Acacia si v duchu znovu procházela předešlou výměnu s jejich hostem a jeho upřímný údiv nad tím, že nikdy nejedla v Guy Savoy. Bylo od něj pozorné, že jí přinesl příjemné překvapení od vyhlášeného šéfkuchaře.

A pak si vzpomněla na jeho urážlivá slova ohledně její práce a na způsob, jakým jí vyhrožoval.

Odložila briošku zpět do tašky.

Nebyla psycholog. Nebylo její prací pokoušet se analyzovat hosty a jejich chování. Breckmanovy nedávné činy byly v rozporu s tím, jak byl popsán v hotelových záznamech. Očividně byly drahé šampaňské a brioška způsobem, jak se ukázat v lepším světle. Ale žádný dar, ať už jakkoliv štědrý, nebyl dostatečnou omluvou za to, jak se zachoval.

Dala si na čas s dopíjením znamenitého šampaňského a klábosením s Carlosem a pak vyhledala dveřníka, aby ji doprovodil k motocyklu, do jehož zavazadlového prostoru opatrně ukryla zbytek láhve.

Druhého dne na konci směny došla Acacia ke střešnímu apartmá. Před vchodem stály dva bodyguardi. Řekla jim své jméno a jeden z nich zopakoval informace do mikrofону v rukávu košile.

Dveře otevřel Rick, bez úsměvu a nepřátelský jako obvykle.

Pozvedla na něj obočí.

Bez jediného slova ji provedl chodbou do obývacího pokoje.

Monsieur Breckman stál před kulatým skleněným stolem. Navrchu leželo nezarámované plátno. V rukách držel cosi, co připomínalo bílé prostěradlo, které se vzedmulo jako mrak a postupně splynulo s opěradly židlí, přistrčených co nejtěsněji ke stolu.

Prostěradlo bránilo výhledu na malbu, ale nedostalo se s ní do kontaktu.

Než se tak ovšem stalo, Acacia ji letmo zahlédla. Zdála se jí povědomá. Udělala krok kupředu.

Host se obrátil a zastoupil jí cestu. „Mademoiselle?“

Acacii připadal jeho výraz znepokojivý. Tmavá obočí se mu spojila v jedno, když zkoumal její tvář.

Přes rameno viděla párek bodyguardů na terase. Muži měli rozepnutá saka, díky čemuž mohla spatřit i jejich zbraně v pouzdrech.

Srdce jí začalo bít jako splašené. Breckman ji nepřestával sledovat a vyzařovalo z něj silné napětí. Začala si připadat, jako by narušila cosi nebezpečného.

Instinktivně se uvolnila a protáhla si ruce spuštěné u boků. Rozhlédla se kolem sebe a zapamatovala si všechny možné východy, kdyby potřebovala utéct.

„Chtěla jste se mnou mluvit?“ Host si stáhl bílé rukavice a zastrčil si je do kapsy u saka.

„Ano, monsieur.“ Odrhla svůj pohled od dveří na terasu. „Jak to šlo s krejčím?“

Host si založil ruce na hrudi. „Dobře. Naneštěstí musím svoji návštěvu předčasně ukončit, takže se s ním sejdu, až tu budu příště.“

„Prosím, dejte mi vědět, pokud vám při tom mohu být nějak nápomocna. Měla jsem trochu potíže s nalezením relikvie, kterou jste žádal,“ pokračovala. „Relikvie třetí třídy je snadné získat, ale podle mého průzkumu vlastní všechny relikvie první třídy církev, a ty nejsou na prodej.“

„Možná,“ pronesl monsieur Breckman pomalu. „Možná jste se nedívala tím správným směrem.“

Byla z jeho tiché reakce zmatená. Nevypadal, že by ho její závěry nějak překvapily. Místo toho se zdálo, že na něco čeká.

Acacia měla pocit, jako kdyby vystupovala v divadelní hře a zapomněla svou repliku.

Host na ni zíral a ona mu pohled oplácela. Nedívala se na jeho jizvu. Vlastně téměř zapomněla, že vůbec existuje. Nedokázala spustit oči z těch bílých rukavic, které mu vykukovaly z kapsy.

Zastrčila si deník pod paži. „S radostí vám obstarám relikvii třetí třídy.“

„Chci první třídu. A očividně neočekávám, že ji získám od církve.“ Monsieur si přejel palcem po bradě. „Pokud existuje kupec, existuje i trh a prostředky k vyjednávání. A tohle platí na všechno, mademoiselle. *Na všechno.*“

„S vaším dovolením s tím nesouhlasím. Církev ty relikvie vlastní a má svoji politiku – jeden by mohl dokonce říct teologické zásady – které jí zakazují je prodávat.“

„Znovu opakuji, mademoiselle, dívala jste se špatným směrem.“ Host jí věnoval vědoucí pohled. „Marcel byl extrémně *kreativní* v řešení problémů. Možná byste ho mohla zkusit napodobit?“

Acacia odolala touze pronést sarkastickou poznámku. Marcelova kreativita ho pravděpodobně přivedla do nemocnice. Ona tu samou chybu neudělá.

„Je mi líto, monsieur. Jak jsem řekla, relikvie třetí třídy se dá získat snadno, ale relikvie první třídy patří církvi. Pokud si budete přát, mohu kontaktovat její představitele.“

„V tom nevidím smysl.“ Host pokračoval ve zkoumání jejího výrazu.

Acaciinu pozornost znovu přitáhlo plátno ležící pod prostěradlem. V duchu si ho představila. Ty tahy štětcem byly téměř impresionistické.

Jaké impresionistické dílo by mohl monsieur Breckman vlastnit?

Rychle se přesunul a zaclonil jí výhled. „Díky, mademoiselle. To je vše.“

Usmál se, a když znovu promluvil, hlas měl jako samet. „Zítra odjíždím. Ujistil jsem se, že o vás bude dobře postaráno.“

Acacia v jeho poslední větě rozeznala skrytý smysl; nechal spropitné. „Nyní má službu můj kolega François. Pokud byste něco potřeboval, pomůžu vám. Užijte si večer a šťastnou cestu.“

Obrátila se k chodbě a vykročila. A pak se z neznámého důvodu znovu podívala směrem k plátnu.

Myslela na pařížské muzeum moderního umění. Před pár lety se dovnitř vloupal osamocený zloděj a ukradl pět obrazů nevyčíslitelné hodnoty. Jedním z nich byl Henri Matisse.

Nezmiňoval se monsieur Breckman před dvěma dny právě o Matissovi?

Acacia přimhouřila oči a vybavila si tahy štětcem skryté pod prostěradlem.

Monsieur Breckman byl okamžitě u ní a rozpráhl ruce. „Díky, mademoiselle. Rick vás doprovází ke dveřím.“

Acacia se přinutila podívat se mu do očí a mysl jí přitom pracovala na plné obrátky.

Host zapátral v jejím pohledu. „Věřím vám, když tvrdíte, že jste pyšná na svou diskrétnost.“

„Jistě, monsieur,“ vypravila ze sebe.

Naklonil se k ní. „Vaše diskrétnost bude odměněna.“

Zničehonic se vedle ní objevil Rick. Nedotkl se jí, ale začal ji hnát před sebou směrem ke dveřím.

Acacia se na hosta naposledy podívala a pak soustředila pozornost na koberec před sebou. Ignorovala přítomnost ostatních bodyguardů v hotelové chodbě a spěchala k výtahu. Přivolala ho a ohlédla se přes rameno.

Rick zůstal stát mezi dveřmi a sledoval ji.

Acacia vstoupila do výtahu a zmáčkla tlačítko do přízemí. Myšlenky jí běžely jako o závod.

Monsieur Breckman je velmi zámožný obchodník, jehož fotografie se neobjevují nikde na internetu. Měl se zúčastnit schůzky pravděpodobně s někým, jehož iniciála je V. a kterou mu domluvil Marcel. Než se ta schůzka uskutečnila, Marcel byl přepaden.

Muž v černém

Breckman mě požádal, abych mu našla relikvii a řekl, že bych měla být v pátrání kreativnější. To mě žádal, abych mu našla někoho, kdo by ji pro něj ukradl?

Má početnou ochranku a možná i kradenou malbu. A chce mě podplatit, abych mlčela.

Jakmile se za ní zavřely dveře, opřela se o zadní stěnu a přikryla si ústa dlaní.

Zdálo se, že monsieur Breckman má ve svém držení jednu z nejslavnějších ukradených maleb francouzské historie. A chystá se s ní opustit hotel.

7. kapitola

Acacia byla opatrná. Bála se, že udělá chybu a přitáhne k sobě pozornost. Monsieur Roy už ji varoval, aby si dávala pozor při jednání z velmi významnými hosty, což znamenalo, že její pozice v hotelu nebyla až tak úplně jistá.

Zachovala proto dekorum, popřála kolegům pěkný večer a vstoupila do šatny. Převlékla se do běžného oblečení a donutila se chovat, jako by se nic nestalo.

Uvnitř se jí ale svíjely všechny vnitřnosti.

Zkontrolovala batoh a s úlevou vydechla, když zjistila, že Marcelův deník je stále uvnitř. Hodila si ho na záda a prošla zadní chodbou k zásobovacím dveřím do kuchyně. Vyběhla na boční ulici, kde parkovala nákladní auta a dodávky.

Potřebovala soukromí, aby mohla přemýšlet, a přesně jak očekávala, nikdo tady nebyl. Použila svůj telefon, aby si vyhledala informace o známé krádeži v pařížském muzeu moderního umění. Stačilo jen několik kliknutí a zírала na Matissovo *La pastorale*, jedno z ukradených uměleckých děl.

Zahlédla v Breckmanově apartmá jenom letmý záblesk přikryté malby. Ale její paměť přiřadila obraz k tomu, na který se právě teď dívala na displeji mobilu.

Ale i tak si dala načas, aby udělala pořádný průzkum. Hledala novinky o nalezení ukradených obrazů. Žádné nenašla. Ve skutečnosti se ani jeden z těch obrazů do muzea nikdy nevrátil.

Zastrčila si telefon do kapsy a objala batoh.

Poznala tu malbu. Ukradenou malbu. Byla tohle Marcelova kreativita, kterou monsieur Breckmanovi poskytoval? Tohle byl důvod, proč Marcela přepadli?

V matném světle, které sem dopadalo skrze otevřené zásobovací dveře, se podívala na hodinky.

Monsieur Breckman odjíždí ráno, a to za předpokladu, že nezmění názor a neopustí hotel dřív. Vrací se do Monaka, podle všeho i s malbou.

Jsem concierge, ne policajt.

Acacia tu myšlenku pečlivě zvážila, ale pak to nechala být. I když měla pořád brazilský pas, jejím domovem byla Francie, kterou milovala. Krádež obrazů z muzea představovala národní skandál.

Nehodlá nějakému bohatému obchodníkovi dovolit odjet ze země s jedním z jejích pokladů. Musí jen přijít na způsob, jakým to nahlásit, aniž by na sebe upozornila.

Mustíš si promluvit s monsieur Royem.

Tohle byla podnětná myšlenka. Ale co když se plete? Manažerovi hotelu se nebude líbit, když obviní jejich *velmi významného hosta*, zvláště ne potom, co ho naštvala svojí vyhýbavostí ohledně Marcela.

Copak by mi to monsieur Breckman neřekl, kdyby ta malba byla pouhou reprodukcí? A proč bys ní manipuloval v bílých rukavicích?

Za ní se ozvala rána.

Acacia se prudce otočila a zaujala bojový postoj.

Jeden z kuchařů zvedl ruce. „Omlouvám se.“ Držel krabičku cigaret a zapalovač. „Jenom jsem si přišel zakouřit.“

Narovnala se a věnovala mu příškrčený úsměv. „Už jsem na cestě zpátky.“ Protáhla se kolem něj dovnitř a ohlédla se přes rameno, když strčil do dveří nějakou bednu.

Posadil se, zapálil si a zhluboka potáhl. Pak směrem k nebi vyfoukl velký oblak dýmu a jeho ramena viditelně povolila.

Záviděla mu.

Posbírala si myšlenky a došla k názoru, že ohledně té malby prostě musí něco udělat, i kdyby se měla jenom podělit o své podezření. Naneštěstí ta poslední osoba, s níž si přála mluvit, byla přesně tou, které musela zavolat.

Prošla dál prázdnou chodbou, aby se dostala pryč od otevřených dveří, ale dávala si pozor, aby se příliš nepříblížila ke kuchyni. Nechtěla, aby ji někdo slyšel.

Vytočila číslo a čekala na spojení.

Na druhé zazvonění to zvedl muž, hlas jako pohlazení. „*Ma belle.*“

„Lucu,“ vydechla prudce Acacia. Rozhlédla se, aby se znovu ujistila, že je sama.

„*O co jde? Co se děje?*“ Lucův tón se okamžitě změnil.

„Já –“ Acacia se odmlčela a popošla trochu dál.

„*Caci? Jsi zraněná?*“

Zavřela oči. Stará přezdívká pronesená s upřímnými obavami způsobila, že se jí zkroutil žaludek.

„Právě mi skončila směna a myslela jsem...“ Znovu se nejistě odmlčela.

„Nejspíš to nic není. Neměla jsem tě otravovat.“

V telefonu se ozvaly kroky společně s prasknutím dveří.

„*Jsi ve Victoire?*“

„Ano.“ Zamračila se. „Jak víš, kde pracuju?“

„*Byl jsem nedávno na skleničce s Yvesem a Véronique. Co možná nic nebude?*“

Acacia znervózněla nad myšlenkou, že byla předmětem konverzace mezi jejími přáteli a bývalým partnerem, ale odsunula to stranou. Měla důležitější věci, se kterými si dělala starosti. „Myslím, že jeden z hostů má u sebe v pokoji ukradenou malbu.“

Kroky utichly. „*Ukradenou odkud?*“

„Z muzea moderního umění.“

Luc ztlumil hlas. „*Co tě přivedlo k myšlence, že je kradená?*“

„Vypadala jako Matisse.“

„*Ani jeden z těch obrazů se nikdy neobjevil. Jsi si jistá?*“

„Ne. Nejsem. Zahlédla jsem ji jen na okamžik, než ji ten host zakryl. Nebyla v rámu; jen plátno položené na stole. Ale manipuloval s ním v bílých rukavicích.“

„*Malby z muzea byly ze svých rámců vyřiznuté. Jak se ten host jmenuje?*“

„Pierre Breckman, je z Monaka. Je tady častým hostem, ale já jsem ho nikdy předtím nepotkala.“

Luc cosi zavrčel do sluchátka a Acacia slyšela, jak něco vytukává do klávesnice. „*Řekni mi všechno, co o něm víš.*“

„Je mu třicet osm. Bohatý obchodník, ale nevím v jakém odvětví. Přijíždí do Paříže několikrát do roka a bydlívá ve Victoire. Až donedávna byl zapletený s modelkou Silke Rainierovou. Pokud je v hotelu, jedná především s Marcelem, mým zkušenějším kolegou.“

„*Co pro něj Marcel dělal?*“

„Lístky na fotbal, rezervace na večeri, nákupy. Host se zmínil o schůzce, kterou mu měl Marcel domluvit. Ale ještě než přijel, Marcela přepadli.“

Ťukání do kláves ustalo. „*Cože?*“

Acacia se opět rozhlédla kolem sebe. „Marcel byl před pár dny přepaden, když se vracel po směně ke své motorce. Je v kómatu.“

Acacia zaslechla zvuk jezdící židle a pak náraz do něčeho tvrdého.

„*Měla jsi mi zavolat,*“ pronesl káravě.

„Proč bych to dělala? Policie řekla, že to bylo loupežné přepadení.“

Luc zafuněl. „*Jsem v brigádě pro potlačování loupežné kriminality.*“

„Proto ti taky říkám o té malbě.“ Acacia potlačila nutkání zvednout oči v sloup.

Brigáda pro potlačování kriminality neboli BRB byla speciální vládní jednotka spadající pod francouzské ministerstvo vnitra a převyšovala policii. Krádeže umění spadaly do její jurisdikce.

„BRB má na starosti také loupežná přepadení, Caci. A většina z nich nekončí kómatem.“

Acacia ve sluchátku zaslechla rychlé kroky.

„Už s tebou nemám nic společného,“ řekla jemně.

Luc její poznámku ignoroval. *„Říkala jsi, že se to přepadení stalo těsně předtím, než ten host s malbou přijel?“*

„Ano.“

„Když jsi tu malbu u něj v pokoji viděla, jak na to zareagoval?“

„Zakryl ji. A řekl mi, že moje diskrétnost bude odměněna. Pak mě jeden z jeho bodyguardů vyprovodil ke dveřím.“

Luc zaklel. *„Dotkli se tě?“*

„Ne.“

„Vyhrožovali ti?“

„Ne, ale naznačil mi, abych držela jazyk za zuby.“

Zvuk kroků zrychlil. *„Jsi u svého pracovního stolu?“*

„Ne, směna už mi skončila. Jsem vzadu v chodbě u kuchyně.“

„Jsi sama?“

„Ano.“

„Běž do vstupní haly. Posad se k baru a objednej si pítí. Nezůstávej sama.“

„Musím o tom všem říct manažerovi hotelu.“

„Dobře,“ souhlasil napjatě Luc. „Řekni mu, že agenti už jsou na cestě. Nikdo se k tomu hostovi nebo k jeho apartmá nepřiblíží, pokud nebude chtít opustit hotel.“

„Ty sem posíláš agenty?“ Acacia se zběsile rozhlédla kolem sebe. „Jenom jsem se tě chtěla zeptat na tu malbu.“

„Tohle musím nahlásit. Poskytla si nám stopu k jednomu z našich největších případů a to ani nezmiňuje fakt, že mám starost o tvé bezpečí. Zloději umění, stejně jako lupiči, jsou obvykle přízemní prospěcháři, ale kupci jsou mnohem nebezpečnější.“

Teď byla řada na Acacii, aby zaklela.

Luc ji přerušil. *„Řekni manažerovi, že se host pravděpodobně pokusí té malby zbavit, pokud už to neudělal. Kdy jsi ho viděla naposledy?“*

„Před dvaceti minutami.“ Acacia si přidržovala telefon u ucha, zatímco kráčela chodbou k lobby.

„Možná už bude příliš pozdě. Vidiš už kolem sebe nějaké lidi?“

„Ano. Zrovna přicházím do haly. Půjdu do kanceláře manažera.“ Zahнула za roh a rozpačitě si popotáhla popruh od batohu zpět na rameno.

„Stal se v poslední době obětí zločinu i někdo další z hotelového personálu? Nebo nějaké nehody?“

„Nic, o čem bych věděla. Monsieur Breckman má početnou ochranu. Jsou ozbrojení.“

„Kolik mužů?“ Luc zvýšil hlas a Acacia zaslechla zvuk zavíraných dveří.

„Šest.“

„Jaké zbraně?“

„Já nevím – obyčejné pistole.“

„Zůstaň s manažerem nebo jdi k baru. Chovej se, jako by se nic nestalo. Pokud k tobě ten host nebo někdo z jeho ochranky přijde, zavolej mi. Jsem na cestě.“

„Tohle nemusíš.“

„Zůstaň, kde jsi,“ přikázal jí. *„Už jsem v autě.“*

Položil to a Acacia zůstala zírat na svůj telefon. Přemýšlela o tom, co právě udělala.

8. kapitola

Acacia seděla na baru opřená tak, aby měla výhled na dveře.

Moc dobře věděla, proč do svého podezření nezatahovat Luca, ale stejně to udělala. A on byl teď na cestě sem společně s *agenty*.

Objednala si další drink a děsila se toho, že v jednom nestřeženém okamžiku naprosto zničila svoji anonymitu. Svírala si dlaně a rozhlédla se kolem sebe.

Mezi dveřmi se objevil Luc.

Se svými sto osmdesáti centimetry byl jenom o pět centimetrů vyšší než Acacia. Měl pískově hnědé vlasy, které potřebovaly ostříhat, a pěknou tvář mu zakrývalo strniště. Byl hezký, už když chodili do školy, a teď ještě víc, v tmavých kalhotách, modré košili a kožené bundě. Vypadal spíš jako herec než policajt, ačkoliv ten by nepřelétl lobby tak pozorným pohledem, dříve než by vstoupil.

„Caci,“ zamumlal, když k ní došel. Pak ji políbil na obě tváře.

Samotný pozdrav byl naprosto nevinný. Přátelé se tak zdravili v jednom kuse, ale Acacia pocítila vlnu nostalgie, která se ještě prohloubila s rychlostí, jakou se odtáhl.

Cítila, jak rudne. „Lucu, já –“

„Tady ne,“ přerušil ji a nespouštěl z ní modré oči.

Sáhl do kapsy, vytáhl několik bankovek a položil je vedle její polo-prázdné sklenky. Kývl na barmana a zvedl Acaciin batoh ze země.

Jakmile se postavila, odvedl ji ke dveřím. Ruka se mu vznášela nad jejími bedry, ale nedotkl se jí.

Acacia oceňovala jeho profesionalitu, ale cítila smutek. Vzdala se ho, i když ho milovala. Měla pro to svoje důvody a ty stále přetrvávaly. Musela si to neustále připomínat.

„Je tu místo, kde bychom si mohli v soukromí promluvit?“ zeptal se tiše, zatímco procházeli halou.

„Můžeme jít do šatny.“ Acacia se rozhlédla. „Ale nemáš tam co dělat.“

„Potřebuju jenom minutu.“ Luc byl v pracovním režimu a nenechal se jen tak odmítnout.

Luc byl první, kdo vstoupil do místnosti a prohledal ji, aby se ujistil, že jsou sami. Jakmile byl spokojený, mávl na ni.

Zavřela za nimi dveře. „Zavolala jsem ti kvůli té malbě, protože jsem se bála, že je kradená. Nečekala jsem, že sem dorazíš.“

„Jsi svědek.“ Vrátil jí batoh. „Chtěl jsem se osobně přesvědčit, že jsi v pořádku.“

Acacia si nervózně promnula čelo. „Jsem v takovém průšvihů. Nemáš ani ponětí, co mě to bude stát.“

Lucovy modré oči se setkaly s jejími. „Hlavní vyšetřovatel krádeže v muzeu je na cestě. Moji kolegové už jsou v budově a ty jsi se mnou.“

Zablesklo se jí v očích. „Hotel je v obležení agentů. Noční manažer zuřil, když jsem s ním mluvila. Šéf bude vzteky bez sebe.“

„Udělal jsi správnou věc,“ utěšoval ji Luc. „Toho nočního manažera právě teď vyslychají. Nemůžu se účastnit vyšetřování kvůli našemu spojení, ale musím nahlásit, co jsi mi řekla.“

Založila si ruce na hrudi. „A co bude dál?“

„Philippe, hlavní vyšetřovatel, tě vyslechne. Promluvím s ním, aby ti dal k dispozici někoho, kdo na tebe bude dávat pozor. Čistě jako preventivní opatření. Pochybuji, že bude tvůj výslech trvat dlouho, ačkoliv

možná bude nutné, abys jela na Quai des Orfèvres třicet šest podepsat oficiální výpověď. Jeden z kolegů tě potom odveze domů.“

„Mám motorku.“

„Příliš riskantní.“

Prohrábla si vlasy. „Tohle je špatné. Moc, moc špatné. Měla jsem si promluvit se šéfem, než jsem ti zavolala. Objeví se to ve všech zprávách!“

Luc se zachmuřil. „Mluvíme tu o mimořádném uměleckém díle, ne o krádeži hotelových ručníků. Pokud dopadneme zloděje, budeš hrdinka.“

„Nechci být hrdinka!“ Divoce máchla rukama. „Nechci, aby se moje totožnost dostala na veřejnost. Máš vůbec tušení, co to znamená?“

Luc popošel o krok blíž. „Nebudeme zveřejňovat jména všech svědků v médiích. Už jsem Philippovi řekl, že jsi moje kamarádka. Bude se tak k tobě chovat.“

„Jistě,“ zamumlala, ale nijak ji nepřesvědčil.

„To je bez debat,“ pronesl rozhodně. „Pokud nám pomůžeš tenhle případ uzavřít, budeš mít díky celého BRB.“

Natáhl se po ní a okamžitě se zarazil. Místo toho si vrazil ruce do kapes. „Ujistím se, aby všichni věděli, že nechceš zveřejnit svoje jméno ve zprávách.“

Výraz mu zjihn. „Vím, že je to naprosto příšerný načasování, ale moc rád tě vidím.“

Acacia sklopila pohled ke špičkám svých bot. „Taky tě ráda vidím. Jak se má Simone?“

Luc si promnul zátylek. „Odstěhovala se. Proto jsem byl venku s Yve-
sem a Véronique. Chtěli slyšet celý příběh.“

Acacia zvedla hlavu. „To je mi líto.“

„Neklapalo to.“ Věnoval jí poloviční úsměv. „A co ty? Vídáš se s někým?“

Hodila si batoh na rameno. „Hodně pracuju. Ale mám tu práci ráda, což je důvod, proč doufám, že monsieur Roy pochopí, proč má všude v hotelu BRB.“

Luc si odkašlal. „Nech to na nás. Teď tě odvedu k Philippovi.“ Pokynul jí, aby vyšla z místnosti před ním.

Na okamžik se ještě zastavila. „Vím, že věci mezi námi neskončily zrovna dobře, ale jsem vděčná, že jsi mě přijel zkontrolovat.“

Ve tváři se mu objevil napjatý výraz. Přikývl.

Acacia na okamžik zvažovala, zda mu nepovědět o Marcelově deníku. Čím déle si ho nechává, tím většímu nebezpečí se vystavuje. Můžou ji nakonec obvinít ze zadržování důkazů! Ale Marcelovo přepadení vyšetřuje pařížská policie. Musí ten deník předat jim.

Se zatnutými zuby vyšla na chodbu a Luc ji následoval.

Když zašli za roh do haly, Acacia si uvědomila, že je plná agentů BRB.

Z plic jí unikl veškerý vzduch. Luc neznal její nejhorší obavy nebo důvod, proč jeho činy můžou uvrhnout její i matčin život do nebezpečí.

Jenže teď už bylo příliš pozdě.

9. kapitola

Acacia nemohla spát.

Agent BRB ji přivezl domů až pozdě v noci. Strávila hodinu zíráním do stropu a přemítáním nad uplynulými událostmi. Nakonec to vzdala a místo toho si udělala *pão de queijo* – bochánky z tapiokové mouky se sýrem.

Krátce před rozbřeskem se vrátila do postele, vyčerpaná až do morku kostí, a na pár hodin usnula. Zrovna dokončila přípravu snídaně, když se ozvalo zaklepání na dveře.

Claude zamňoukal.

Ignorovala uraženého kocoura a podívala se do kukátka ve dveřích. Venku stál Luc, ruce vražené v kapsách kožené bundy a ve tváři zachmuřený výraz. Zvedla Clauda a otevřela dveře.

„Dobré ráno,“ usmál se Luc přiškrčeně.

Zamračila se. „Je půl osmé.“

„Je to důležité.“ Luc se jí zadíval přes rameno do bytu. „Můžu dál?“

Claude nešťastně zamňoukal a začal se kroutit. Když ho Acacia pustila, vystřelil na druhou stranu místnosti a zmizel pod postelí.

Otevřela dveře dokořán a pozvala Luca dovnitř. Políbil ji na obě tváře a tentokrát jí nechal ruce na ramenou.

„O co jde?“ zeptala se.